

העולם הזה

ה
ס
פ

מס. 713 / שנה 14 / כ"ד סיון תשי"א / 28.6.51

השבועון המצויר
ל אינפורמציה

העורך : אורי אכורי
עורך משנה : ש"לום כהן

עורך הסגנון : דב איתן

חברי המערכת :

השבועון המצויר

ל' אינפורמציה

המערכת והמנהלה : רח' לילינבלום 12, תל-אביב
ת.ד. 186, טל. (03) 66785

מ"ל : העולם הזה בע"מ ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ ; הפצה : פ"ס בע"מ.

2 יולי '72

מכתבים

"המאבק על היופי"

רבותי, יותר מדי זה יותר מדי. אני עובד במשרד בו עסקות כ-200 צעירות ופחית צעירות. אחרי שפרסמתם את הרפורמה שלכם עם מידת היופי הנשי (העולם הזה 711) פסקה העבודה למשך שבוע; הבהירות היו עסקות 8 שעות ליום במדינת נופך נגד פות הברותי, כשהבתורים עוררים להם ככל יכולתם.

דוד גינצבורג, תל-אביב

כן, להעולם הזה. הרשם לי את כל האשליות.

אסתר ל., גדרה

כרופאה הרואה בהרדה ביצר מוניחות הני שים בארץ את עצמן גם בניל צעיר, אני מקדמת בכרדה את ספורכם. אין ספק שיעור לעורר את השומת לב הנשים לצד זה של חייהן.

רופאה, תל-אביב

עוד מאבר כמו "המאבק על היופי" ואתם מוחרמים ע"י כל הכחורים המחויקים משהו מעצמם. במקום נשים המהפשות את היופי הראוי לנו את הנצר המחפש את המחר. בנימיך הימין, זיופה

בכל דבר ודבר מפלים את ירושלים לרעה, אני יודע מדוע אני הושב שירושלים שיהי כפי כפלימם מכל המעש והפחדות של תל אביב. מדוע זה לא יפתח מכוון שמשון סנה בירושלים?

יצחק קקואי, ירושלים

מה אתם חושבים, שכל קוראים הפכו נקבות? למה זה איכפת שבחורה בניל 50, שנבחה 150, משקלה צריך להיות 55,8 ק"ג? ישראל פינבלשטיין, דוד בן-מנחם, דן בנדר, כפר אוננו לאותה בחורה.

דעתי הפרטית: טעיתם באכזבים. מה שדרוש לפתח אצל האשה זה לא הנות, כי אם הראט. יחזקאל דנון, תל-אביב

ובתכם לבחור דמות לקישוש שקר עתונכם. ועל טעם רוח לא אתובח. אולם רב-טוראית רחל ליבנט (שקר העולם הזה 711) אינה מרביצה התעמלות לבנות חן במחנה אמנוים. הניכוב שלה פחות רומנטי: להחליף צויו תנור עה לבנות המלואים המתציבות מדי חודש. ועל יחסה למתיצבות, לא כאן המקום לדבר.

אורלי רשף, תל-אביב

הטלביזיה וקולנוע

במאמכם על הטלביזיה (העולם הזה 711) אתם כותבים שקיום הטלביזיה מרושש את שחקני הקולנוע. את זה אני לא מכינה: הלא בטלביזיה רואים סרטים, ואת הסרטים האלה מפורטים בהוליווד. (נ. כ.: אבקשה לא לענות לשאלתי, מכיוון שאני רק בת 11.) סוזנה מקדונלד

הטלביזיה משתמשת, לרוב, בסרטים ישנים וישנים, סומכת על זה שהסתכל לים יעדפו לשבת בבית ולהסתכל בסרט רע ישן, מאשר להסתייח עצמם לבית הקולנוע, לראות סרט רע חדש.

רותי והתושב

הכל מאד, כדי להחיש את התלשוע עבור התשבץ (העולם הזה 711) הייתי נאלץ לחתוך גם את רותי ישנים. הייתי מעמיד אתכם לדון על מעשה רצח זה. אבשלום סטרו, תפתח תקוה

רותי התנדבה מרצון. היא הבינה שמי שזה צריך לטבול: התלוש דרוש כדי שפותרים מסוימים לא ישלחו תריסר פת רונות כל אחד, יערימו בזאת על שאר הפותרים המתתפים בהגרלה.

במו עיני

דרישת שנים

באוטובוס הנוסע ביפו עמדו שנים ושוחחו ביניהם. האחד, כנראה חדש בארץ, ורוד לחיים, סיפר בהתלהבות כיצד ירד בנמל, לפני יומיים, מאניה שהגיעה מאירופה המזרחית. האוטובוס היה גדוש עד אפס מקום. העולה נאבק כל העת, כדי שיוכל להשאר עומד ליד חברו, ל- השמין עמו ב' שיחה.

כשנעצר האור טובוס, לפונע, קם שומר שיטב בספטל האזורי, החל מפלט לעצ' מו דרך ליציאה. בעברו ליד העי' לה חדש, טפח לו שכם וזאמר: "חבר, אתה יורד?" העולה החדש החוויר, זעה קרה עלתה על מצחו. בעינים מיואשות פנה אל חברו ואמר: "כבר שמו עלי עין! מסור דרישת שלום לאשתי וילדי".

הקורא איסר הוברמן, בני-ברק, זור

כה בפרס של 1 ל"י (בלי טפחה).

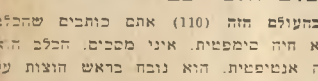
"אחרי המוות הכל נגמר"

במאמכם עליו (העולם הזה 711) חלה טעות. עקב איידיועתי את השפה העברית, ואידיועת כופרם את השפה הנתמנית. איני כבוד שאחרי המוות הכל נגמר. כפי שכתוב ברשימה. להי' פד. השקפת עולמי מבוססת על ההכרה במח' זור המבע: התהוות, מות, התהוות חדשה. אין לדבר התחלה, ואין לו סוף. דברים רבים עד אין סוף היו לפני שנולדו השמש. ברוד הארץ והאדם. דברים רבים עד אין סוף יהיו אחרינו. נפיו האטומים מזיכה שנים האשים אינו חכר חיים, אין חומר. ביסוד חי הכל היות לבנה אחד, ושום דבר אינו אובד - לא מחשבת, לא מלה, לא מעשה. ועל הכל שולט בורא הבריאה הנצחית.

אברהם זיפרט, כפר-סבא

הכרז והסימפטיה

בהעולם הזה (110) אתם כותבים שהכל הוא היה סימפטי. אני מכיני. הכלב היא היה אנטפיסי. הוא נוכח כראש הנוצות על

עובדי אורה תמימים. יצורים סימפטיים: הכרבור, הסום, העופר, האשה.

17 קלי

ארבעתם יצורים שתקניים, מה?

עתון כושל?

מהיכן אתם קובעים שהיודי, עתון מפלגת פועלי ארץ-ישראל, הוא עתון כושל? (העולם הזה 709)?

יוסף פרלמוטר, גבעתיים,

בהתאם לאומדנה זהירה, הפסיד העתון עד כה הון שהיה מספיק להקמת ישוב משלט.

ה ש ע ר

הקוראים שניסו לבחור להם תמונת-שער מתוך 20 התמונות של מרים שפורסמו בשער השבוע שעבר, יסכימו עם מעמד העולם הזה שאין זו מלאכה קלה כל כך. כל אחת מעשרים התמונות יכולה להיות שער טוב. לפחות 5 מהן יכולות להיות שער מצויין. הבחירה היא, בסופו של דבר, ענין של טעם.

מרים עצמה, כשנשאלה, משכה בכתפיה. היא אוהבת את עצמה בכל הפאות. מעטים מן הקוראים ניחשו שמרים (שם מלא: מרים גרשוני, בת 20, ילידת סופיה, בולגריה) היא נשואה ואם לילד. בעלה, איזי, בן 25, הוא מנגן הגיטרה המפורסם של החישטרון והצ'יבטרון. אחר שליחה את מרים כמה מאות פעמים בהופעות להקות, הסיק את המסקנה שאפשר ללוות אותה בכלל, לא רק על גבי התופים. הם התחתנו לפני שנתיים, מיד אחרי המלחמה. רמי, בן 1, סרם החליט אם ינגן בגיטרה או ישרי.

עיינה של מרים מופנות, כמובן, אל קאריירה מוסיקאית. אלוהים חנן אותה בנותנים הטבעיים לזמרת אופירה: קולה הפליא לא פעם את החיילים שבאה לבקרם בבסיסים הקרביים. אולם היא לא קבלה את האמון הדרוש: למודיה בקונסרבטוריון של סופיה הופסקו ע"י הנאצים. כשבאה לארץ, ב-1948, נכנסה תחילה לקיבוץ, עברה אח"כ לצבא.

תקוותה: לנסוע לחו"ל, להשלים את למודיה.

ימי הבחירות אינם ימים קלים לעתון בלתי-חלוי. קודם כל: הידיעות. מנהיג פלוני מנהק ואומר "אהה". העתון מודיע את המאורע. מיד יושבים תריסר אנשים, בתריסר משרדים של תריסר מפלגות, ומבקשים את הכוונה הנסתר של העתון. הם מכורים לאיבי, רועם מנהיג פלוני, ומיד נזעקים כל העתונים להתקפחירתי כדי להסיר את המטמה הזדוני. הם מכורים לפלוני, צועקים אויביו, משחזרים את סכיניהם התעמולתיים.

המוצא הנוח ביותר הוא, כמובן, להתעלם מן הבחירות בכלל, לכתוב על הכלבבים הנחמדים של שחקניות הוליבודיות, או על חיי האהבה של הפנגוניים, עד עבור זעם. אלא שדוקא בימים אלה של טרטר הרמקולים ההיסטריים מוטלת חובה מוסרית כפולה על עתון אינפורמטיבי צלול, מפוכח. יהיה זה מעשה פחדני להתחמק מן האחריות הציבורית הזאת.

אחר שאיכזב את מפיצי כל השמועות, לא יצר רשימת-מועמדים משלו (כפי שהציעו כמה עשרות קוראים, ביחוד צעירים), לא נמכר לאף מפלגה אחת (למרות שכמעט כל המפלגות פנו אליו בהצעות מזהבות, פחות או יותר גלויות), התישב העולם הזה וקבע את תפקידו לקראת הבחירות.

תפקיד מספר אחד: להביא את האזרחים אל הקלפיות. כבר עתה, אף טרם הספיקו התור עמלנים הראשונים להצטרף, כבר שמעת ברחוב האירה הידועה: "לשם מה? מה זה כבר יש? זה יש צלצול יפה לאימרה זו, ביחוד על כנס קפה (עם סאכארין) או במשחק של פוקר. אולם אין ציניות זו במקומה. הבריחה מן הקלפי אינו מעשה מפואר יותר מאשר הבריחה מן השוחה המופגנת. בסופו של דבר, אינה אלא פחדנות רוחנית.

תפקיד מספר אחר: להבהיר לבוחר במה הוא בוחר. כאשר רועמים התותחים הגדולים של מלחמת הבחירות. נאלם, לעתים קרובות, הקול הצנוע של העובדות. תפקידו של עתון בלתי-חלוי ללחום בהיסטריה זו, בהיפנוזה של המלים המפוצצות, לעזור לקורא לעצב לעצמו דעה שקולה, צלולה, ברורה. ולפעול על פי דעתו, ביום הבחירות.

לתפקיד זה החל העולם הזה מקדיש, בשבוע שעבר, מסגרת קבועה לאינו פורמצינה מסוג זה: ניתוח אובייקטיבי, הוגן, על דעותיהן והישגיהן של כל המפלגות, מעלותיהן ומגרעותיהן. למשך תקופת הבחירות הועברו לתפקיד זה מיטב הכחות של מחלקת החקר והכיתוב.

לפני כעשרים שנה התחוללה מהפכה בעתונות. קמה אסכולה חדשה שטענה: אין כל טעם בפרסום הידיעות היומיומיות, ללא פירושים מהאימים שיבהירו את משמעותן. החיים בימינו כה מסובכים, הידיעות כה מבלבלות עד שהידיעה היבשה, לבדה, עלולה ליצור את הרושם ההפוך מן האמת. אסכולה זו הצמיחה יכול של עתונים חדשים, אשר הגדולים בהם הם טיים וניוטרק האמריקאיים, הצעיר בהם העולם הזה.

אם היתה דרושה הוכחה תוחכת לנוכחות גישה זו, הרי סופקה לפני שבוע ע"י ידיעה קטנה שבאה מצרפת. נמסרה ע"י כל הסוכנויות הבינלאומיות. הידיעה מסרה על תוצאות הבחירות בצרפת: הקומוניסטים, שקיבלו כארבעה וחצי מיליון קולות, ירדו, מ-183 מקומות בכפר למנט 103- מקומות בלבד.

עורכי העתונים היומיים קיבלו את הידיעה כלשונה. למחרת בבוקר קראו קוראי הארץ: "מפנה ימינה חל בצרפת בעקבות הבחירות הכלליות... הקרקע נשמטה מתחת לרגליה של המפלגה הקומוניסטית שהיתה לפנים המפלגה הגדולה ביותר במדינה".

המסקנה של הקורא התמים: מפלה גוראה לקומוניסטים, נצחון גדול לאמריקאים ולחכניה מרשל.

האמת: בדיוק ההפך מזה.

מה קרה? הידיעה היתה בלתי מובנת, כשהיא מוצאת מן הרקע הכללי של העובדות. רק רקע זה, שלא ניתן בעתון היומי, נותן לה את המשמעות האמיתית. קוראי העולם הזה ידעו, כמובן, מה נעשה בצרפת: מפלגות המרכז, המהוה מעוט שוקע, יצרו חוק מגוון המסלף את התוצאות, פוגע קשה בייצוג הקומוניסטי (ובמידת מה של הדמוקרטית) ובמנט. תוצאות הבחירות לגבי חלוקת המקומות בפרלמנט אינן משקפות, איפוא, את העובדה המרכזית של הבחירות: במה בחרו הצרפתים?

העובדה, שהפכה את הבחירות כמעט למאורע מועזע, היא שאחרי שנים של תכנית מרשל, אחרי השקעה של כסומים עצומים ע"י האמריקאים, נשארה המפלגה הקומוניסטית הצרפתית המפלגה הגדולה ביותר במדינה. כל צרפתי רביעי הצביע בעדם. הקרקע לא נשמטה מתחת לרגליהם. אפשר לאמר: הקרקע נשמטה מתחת לרפובליקה הצרפתית.

אדת הרוצה להבין מה קורה בעולם, לנחש מה יקרה בחדשים הקרובים, חייב לעד עובדה מסוג זה. לשם כך נוצרו השבועונים האינפורמצייה, המספרים לו לא רק את ה"מה", אלא גם את ה"כיז" וה"מדוע".

מזל

הלוחם שאין לו על מה ללחום

מאת אורי אבנרי

הקרב הגיע למגדל מסגד חסן-בן. כיתה של אנשי אצ"ל זנקה קדימה. אחד מן האנשים נפגע בכתפו, צנח על הארץ. האחרים המשיכו בהסתערותם. הפצוע שכב על הארץ, התפתל בכאבו, צעק "מים! מים!". בסערת הקרב לא הוגשה לו עזרה. הוא איבד את הכרתו. כך נסתיימה הקאריירה הקרבית של חיים טסה, חייל אצ"ל. הוא הועבר לבית-החולים. הרופאים טיפלו בפצעו בשקידה. אולם הם לא יכלו להחזיר לו את שלמות גופו. כושר-הפעולה של הזרוע נשאר פגום. בן 17 נשאר חיים טסה בלתי-מוכשר לכל עבודה גופנית. **הלוחם שנגזר**. בה בשעה שחלק רב של הנוער אי יצא למרב, שר בהתלהבות "האמיני, יום יבוא!" האוזן לתקליטי "בערבות הנגב", כבר ישב חיים טסה בפנינה, מרינפיש וחסרי-אשליות. פעם חלם ללמוד בטכניון, לקיים עצמו בעבודה קשה עד שילמד מקצוע שמשך את לבו,

חיים טסה הוא תופעה ישי ראשית: בן 17, חייל משוחרר, נכה מלחמה.

מאז שהר נעזרו היה רגיל להקריב את כל מרצו כל זמנו לאידיאל מסוים. אידיאל זה היה: הקמת מדינת ישראל. למה למה יצא ל-פעולות: הדביק כרוזים, התאמן כנשק, כשפרצה ה-מלחמה יצא עם חבריו. אי-שי אצ"ל, לחזית האש, נפצע, הפך נכה לכנ ימי חיו. מאז ריקים חיו. האיש ש-היה רגיל להשתעבד כולו לתוכן מסוים, שמולא את כל חיו איבד את יסוד קיומו. האידיאל שנתגשם - המדינה - השאיר הגד ריק פגום. שום דבר לא תפס את מקו-ם.

כמהו ישנם אלפים: אנשי אצ"ל, אנשי לח"י, אנשי כח-מ"ה, אנשי ח"ש - בני כל המחנות הפוליטיים, דור שנים שני דורמים שלא נשאר לו ער מה לדחום. רק מעטים מאד מהם מצאו תוכן חיים חדש במפעלים חזיציים. חיים תומך במנחתם בניין, כמו ש"לוחמו לח"י משוחרר-רים תומכים בפרידמן ידן אי בר-ר שייב. נשם שאנשי פלמ"ח משוחררים עודם אי-הרים את ישראל לריו או יצחק שדה ומפלגתם. אולם רחוקה הדרך, רחוקה מאה, למטרה של חיים הממלאה את הנשמה ומפעילה את ה-אברים. רובם המכריע נשאר מהפש מעם זהיו. תכנית למעשי נוער המחפש את האתמות.

אך שהצריך גם הוא עבודה גופנית. חלום זה נגזר. הוא לא יכול גם לחלום לצאת, כאחד מחבריו, להתיישבות, לחפש לו תוכן לחיו בעבודת אדמה, בעבודת משלט. זרועו הפגועה לא יכלה עוד להחזיק בטוריה רק דרך אחת עוד נשארה פתוחה לפניו, חלום אחד ויחיד: ללמוד את מקצוע הפקידות, לבלות את חיו ליד דלפק של בנק, או משרד, למלא ספסים אינסופיים, לספור ערימות של לירות. חיים טסה, הלוחם, האר לו את חיו אחרת. **44 אחיו נכות**. בינתים הפך חיים טסה מספר סטטיסטי: חוק מספר כך וכך של משרד השיקום. יום אחד עמד לפני ועדה רפואית. הרופאים בדקוהו, עיינו ברשימותיהם, קבעו לו דרגה נכות: 41% נכות. לפי החוק אין הבדל בין חיים טסה לבין חבריו שנפצעו בשורות צה"ל. החוק מכיר בשירותו הקרבי באצ"ל כבכל שרות בטחון אחר. אלא שקרה משהו לתיקו של חיים. חודש, חודשיים, שלושה חדשים קיבל הענקתה - 15 ל"מ 18 ל"מ לפתע פסקו ההענקות. מדוע? חיים אינו יודע. אולם יש לו חשדות משלו. פעם, כשהציץ בכרטיסו, מצא שרשם עליו שלוש אותיות: א. צ. ל. חיים כבר שילוש אותיות אלה השפיעו על הטיפול במקרהו. אולם אכזבתו הגדולה ביותר של חיים באה דווקא מצד מנהיגיו. פעם היבל מהם כשלושים ל"מ עד אשר קיבל הודעה: מותר לו לקבל קבילת-מוון אתה. מתנת איהדי אצ"ל באכריקה. אי פעם דובר על שיכון לפצועי אצ"ל, שחיים טסה זכה לו. וזה הכל. בינתים ראה חיים כיצד יצאו מנהיגיו בדרך הפוליטית, כיצד מנייסיים כספים ומוצאים לצרכים מפלגתיים. ומפעם לפעם עולה על לבו של חיים ספק טרדני: האם לא שכחתי? האם אמנם זוכרים אותם שבפקידתם יצא לקרב?

זקן בן 17. אחרת משא ומתן מליגע. סחט"ח חיים הענקתה כנאנשי השיקים: דמי

לימודיו בבית-ספר ספרא לשנה אחת. בשנה השניה לא קיבל את ההעסקה, נאלץ ללמוד על חשבון אביו, בעל אטליו בשכונת התקווה.

כך חזר חיים לספסל הלימודים, להכין עצמו למקצועו החדש, פקידות. חדר הכיתה נראה מוזר בעיניו. ישבו להם שם, לפניו ואחריו, נערים ונערות בני 17. קישקשו על דברים של מה בכך, צחקו, פלרטטו. נערים ונערות, שחיהם לפניהם. ואילו חיים ישב ביניהם, בו גילם, סוור ורחוק — אדם שנדמה לו כי עיקר חייו כבר חלף, שכבר ראה את הכל, שלא יוכל להתלהב עוד למאומה.

הוא נשאר איש זר בבית-ספר, לא מצא לו חברים וחברות. חבריו לכיתה התרגלו לראות בו אדם יוצא דופן, מבוגר מהם בהרבה. הם שיחקו להם את משחקיהם, הניתוחו לנפשו.

כרוז על הקור. חיים מצא לו את חברתו בשכונה, בה נולד וגדל. יתכן שקיווה, בהצטרפו לאצ"ל לפני כמה שנים, לעזוב את השכונה מאחוריו, למצוא לעצמו עולם אחר. עולם-חלוקי, בחברת הלוחמים, רבת המתיחות. אולם כל זה עבר. חיים יודע שהוא שייך לשכונתו, שכונת התקווה.

וכך הוא מבלה את ערביו, בחוסר תוכן מוחלט, כאלפים אחרים: יוצא לו, בלויית חברה מבנות השכונה, לבית הקולנוע, מסתובב לו מעט על שפת הים. משחף לו, לעתים רחוקות, משחק של ביליארד במועדון שעל שפת הים. כאוחר בערב הוא חוזר, באוטובוס, עומד בתורים הארוכים המיוחדים לקי המוביל לשכונה המזוהחת. הוא יודע כי ביזבוז ערב לריק, כי יבזבוז עוד ערבים רבים כאלה, ללא טעם. ורק לעתים, בעברו ליד כתבה נשכחת על קיר אפור, או בגלוחתו כרוז שנשאר, איך שהוא, מי זימים ההם, הוא עוצר לרגע קט, מראה אותם, אולי, לחברתו. מי צייר אותה, מי הדביק את הכרוז? הוא? חברי פלוגתו? מתי? האם לא היה זה אז, כשרדפו אחריו האנגלים?

הא לוחמים עבור מפלגה. פוליטיקה? איש כמו חיים אינו יכול להיות אדיש לגמרי. איזו הוא יכול גם לנתק קשרים נפשיים שנקשרו בנסיבות כאלה. הוא עודו אוהד את חרות. עודו מתרגז כשנעשה עוול לקבוצת הכדורגל של בית"ר. אמנם, הוא התאכזב מן המנהיגים, שזנחהו אהרי שנפצע, אולם אינו חושב שבגלל זאת מוטעית דרכם הפוליטית.

אולם שום מפלגה, גם לא תנועתו של ביגון, אינה יכולה לתפוס, בלבו, את מקומה של חברת הלוחמים של אז, של צבא המחתרת. מפלגה? זה דבר שתומכים בו, שמצביעים בעדו. אולם איך יוצאים למעשה למות, איך לוחמים עבורה. וחיים טסה רוצה ללחום עבור משהו.

התת-הקהל: פאשר החיים טסה היה תוכן בחיים

ואלה היות פצועי הארגון הצבאי הלאומי אשר נתנו מדמם לכיבוש יפו

הלל עמנואל	אבישי שלמה (מ.ש.)
וסנמכר בן-עמי	אבן (ברונשטיין)
ויס דוד	אברהמוביץ דוד
וילנסקי נפתלי	אלני שמחה
זלקר יצחק	אנושי אברהם
זנברגר יוסף	אשכנזי אליהו
עזר נתן	בוטון דוד
מברג אפרים	בכר אברהם
דמסקי יוסף	בלוד יוסף
דוד משה	בן-דוד שלמה
די צדוק	בן יהודה אליעזר (פיטסבוויץ)
טסה חיים	בקס אהרן
יסקולקו מנחם	ברורמן אליהו
יפת אבנר	ברוש יעקב
יפת אפרים	בר-נתן יעקב
יצחקי דוד	גבאי שלמה
יקותיאל עמנואל	גולודבסקי יחיאל
כספי חיים	גרינולד יוסף
כתבי אליהו	גרשון נסים
לטוין אריה	דבאח דוד
ליכטר צבי	דגן (דגוביץ) אהרן
	דהבני ציון
	דורפמן נפתלי

הסיום: פציעה בקרב על יפו, 44% נמות, איבוד מושר העבודה מזרוע הימנית, ציון ברשימת הפצועים של הקרב על יפו. התוצאה: זקן בן 17 חוזר לספסל הלימודים, עומד מן הצד בחצר, בשעת ההפסקה. חבריו: זמרות, מרוזים. רבים מהם כבר דחו

הבילוי: ישיבה בבית קפה, חברה מן השכונה, חלום ליד חלון האוה של "הו"ל"

הפרנסה: היים טסה חי על השטן אטא, עוזר קצת בחנותו

העתיד: מאחורי מוכנת כתיבה, חלום שנמוך

הבית: דורה דלה בשכונת התקווה, אדם ואחיות אשר צריך לעזור להם בדגמת שיעוריהם

ארגונים

פקודת היום: שלום

אחר שהתנועה הבינלאומית לממשלה עולמית (פדרליזם) הקיפה שלושים מיליון חברים, מהם שלושים אלף פעילים, הגיר עתה גם לישראל. מתוך התנגדותה למלחמה (פקודת היום היא שלום) ומתוך תקווה לאיחוד מיליוני אזרחי העולם לבניית עולם יותר טוב, הגיעו המייסדים (ביניהם אנשישם כאלברט איינשטיין, סומאס מן, רוברטו רוסליני) למסקנה כי הפתרון הכולל הוא פדרציות

במקרה שהכנסת השנייה לא הצליח להרכיב ממשלה בכלל, תמשיך, לפי חוקי המדינה, הממשלה הנוכחית (שהתפטרות) בתפקידה עד שתקום ממשלה חדשה אחרי פיזור הכנסת השנייה ובחירת כנסת שלישית.

תמורת 7000 ל"י

האגנלים ממנגים את מערכת הבחירות של תנועת החירות! שמועת זוועה זו דהנימה את חברי התנועה ואוהדיה שה' כינו עצמם להטלת פתק נושא האות "ח" לארגון הקלפי ביום הבחירות.

הבסיס לשמועה: עיתון התנועה, הי

זהירות: רכוש פרטי

כאשר החלו מדברים על בחירות, עלה רעיון גאוני בלבו של אליאס קוסא, עיר רדידין הערבי מיהפה. מדוע, חשב, לא יתאחדו כל הערבים ברשימה אחת, יקימו בכנסת קבוצת לחץ שתוכל להשגיל כל ממשלה שלא תתן לערבים שיוון זכויות?

קוסא, שהצטיין לפני המלחמה כמטיף לשלום עברי-ערבי, ונמנה עתה עם מקור רביו של הארכיהגמן ג'ורגי ח'ים, ניגש לעבודה: שלח הודעות למרכזים הערביים בניסן, בניצרת, בארשב'ע והמשולש הקטן, אולם כשניסה להתקשר עם ראשי הצבור הערבי נוכח לדעת כי מאמציו אינם רצון יים בעיני השלטון. לא ניתנה לו רשות להיכנס לאזור המשולש ובארשב'ע, להי דבר עם הערבים שם.

קוסא לא התיאש, ניסה דרך שניה: הציג שהמוסלמים יתעדו יחד, יבחרו להם נציגים שיתקשרו ברשימה אחת עם נציגי הנוצרים, שיבחרו בוועידה נפרדת. גם נסיון זה סוכל בקלות: הממשלה אסרה את ועידת המוסלמים **

הנוצרים קיימו ועידתם, אולם הזיקו רק לענין: המוסלמים החלו מאמינים שמאמיני ישו זוממים מוזימה נגדם. לבסוף נתברר לקוסא שיוכל להקים רשימה חיפאית מקומית בלבד. מכיון שמספר הערבים בחיפה נופל ממספר הבוחרים המינימלי הדרוש לכל רשימה, היה זה נסיון חסר תקווה.

התוצאה: בבחירות מופיעות, במקום רשימה ערבית מאוחדת ובעלת משקל, שלוש רשימות ערביות קטנות (פועלית, פורגנית, דרוזית) שהן שלושתן רכוש פרטי של מפא"י.

קוסא מתנחם: אחרי הבחירות יגש לעבודה רצינית, ישתדל להקים מפלגה ערבית מאוחדת בישראל.

איזו ממשלה תקום?

לפי דעות רבות, תצטיין הכנסת השנייה בקיצור תקופת כהונתה. הסיבה: יתכן מאד שהכנסת השנייה לא תוכל להקים ממשלה בכלל, או, אם תצליח, תתפרק הממשלה תוך זמן קצר.

האפשרות של הרכב ממשלה אחרי הבחירות:

מפא"י-מפא"י: אם תקבל מפא"י, יחד עם סיעות-בנותיה (הערבים, הפרו"ר גרסיביים) למעלה מ-51% תקים ממש"ת לתייחיד, אולי בהסאה מסוימת, תהיה אפשרות להגשים את תכניתה (לדעת אורי ביה: תכנית דיקטטורית-למחצה). במק" רה זה תימשך כהונת הכנסת לפחות 4 שנים. במקרה שתקבל פחות מ-50% ותהיה זקוקה לשותפים, תהיה לה הברירה בין:

מפא"י-מפ"ם: שותפות בלתי אפשרית, לכל הדעות, מפני שהיחסים בין המפלגות מתוחים עד כדי שגאה הדי דית (הפילוג בקיבוץ המאוחד) ובעיקר מפני ששותפות זו תאבד את אהדתה (וכסף) של אמריקה.

מפא"י-דתיים: שותפות זו תהי יה אפשרית רק אם הדתיים יהיו מוכנים לשכוח את העבר ולחתר ויתורים מר" חיקיק לכת, ושגם ביי גיי. יהיה מוכן לחתור על כמה מתכונותיו החביבות ביו" תר. קשה לחשוב שהדבר יקום בכלל (או יקום לאורך ימים). יתכן שרק פלג דתי אחד יסכים לשותפות (הפועל המוד" רחי). במקרה זה הוא עלול לאבד את אה" דת הציבור הדתי, שיחזור לפלגים אה" רים, יצטרך כעבור זמן מה להסיק את המסקנה.

מפא"י-ציונים-כלליים: לפחות חלק של הציונים הכלליים מוכנים לשות" פות כזו. בתנאי שיקבלו לפחות תיק שמן אחד (האוצר), אולם ספק רב הוא אם ביי יסכים ליותור כזה. יש להניח ששותפות כזו לא תחזיק מעמד זמן רב. אחרי שמצב הכלכלה יחמיר החמרה נו" ספת עקב סיבות חיצוניות (מעוט הכסף מאמריקה) עלולים הציונים הכלליים לא" בד את אהדת המעמד הבינוני (שיתקרב, אולי, לחרות האופוזיציונית). אין ספק שבמקרה זה תעדיף המפלגה לחזור לאר" פווציה.

מפא"י-ציונים-כלליים: לפחות חלק של הציונים הכלליים מוכנים לשות" פות כזו. בתנאי שיקבלו לפחות תיק שמן אחד (האוצר), אולם ספק רב הוא אם ביי יסכים ליותור כזה. יש להניח ששותפות כזו לא תחזיק מעמד זמן רב. אחרי שמצב הכלכלה יחמיר החמרה נו" ספת עקב סיבות חיצוניות (מעוט הכסף מאמריקה) עלולים הציונים הכלליים לא" בד את אהדת המעמד הבינוני (שיתקרב, אולי, לחרות האופוזיציונית). אין ספק שבמקרה זה תעדיף המפלגה לחזור לאר" פווציה.

מפא"י-ציונים-כלליים: לפחות חלק של הציונים הכלליים מוכנים לשות" פות כזו. בתנאי שיקבלו לפחות תיק שמן אחד (האוצר), אולם ספק רב הוא אם ביי יסכים ליותור כזה. יש להניח ששותפות כזו לא תחזיק מעמד זמן רב. אחרי שמצב הכלכלה יחמיר החמרה נו" ספת עקב סיבות חיצוניות (מעוט הכסף מאמריקה) עלולים הציונים הכלליים לא" בד את אהדת המעמד הבינוני (שיתקרב, אולי, לחרות האופוזיציונית). אין ספק שבמקרה זה תעדיף המפלגה לחזור לאר" פווציה.

מפא"י-ציונים-כלליים: לפחות חלק של הציונים הכלליים מוכנים לשות" פות כזו. בתנאי שיקבלו לפחות תיק שמן אחד (האוצר), אולם ספק רב הוא אם ביי יסכים ליותור כזה. יש להניח ששותפות כזו לא תחזיק מעמד זמן רב. אחרי שמצב הכלכלה יחמיר החמרה נו" ספת עקב סיבות חיצוניות (מעוט הכסף מאמריקה) עלולים הציונים הכלליים לא" בד את אהדת המעמד הבינוני (שיתקרב, אולי, לחרות האופוזיציונית). אין ספק שבמקרה זה תעדיף המפלגה לחזור לאר" פווציה.

מפא"י-ציונים-כלליים: לפחות חלק של הציונים הכלליים מוכנים לשות" פות כזו. בתנאי שיקבלו לפחות תיק שמן אחד (האוצר), אולם ספק רב הוא אם ביי יסכים ליותור כזה. יש להניח ששותפות כזו לא תחזיק מעמד זמן רב. אחרי שמצב הכלכלה יחמיר החמרה נו" ספת עקב סיבות חיצוניות (מעוט הכסף מאמריקה) עלולים הציונים הכלליים לא" בד את אהדת המעמד הבינוני (שיתקרב, אולי, לחרות האופוזיציונית). אין ספק שבמקרה זה תעדיף המפלגה לחזור לאר" פווציה.

מפא"י-ציונים-כלליים: לפחות חלק של הציונים הכלליים מוכנים לשות" פות כזו. בתנאי שיקבלו לפחות תיק שמן אחד (האוצר), אולם ספק רב הוא אם ביי יסכים ליותור כזה. יש להניח ששותפות כזו לא תחזיק מעמד זמן רב. אחרי שמצב הכלכלה יחמיר החמרה נו" ספת עקב סיבות חיצוניות (מעוט הכסף מאמריקה) עלולים הציונים הכלליים לא" בד את אהדת המעמד הבינוני (שיתקרב, אולי, לחרות האופוזיציונית). אין ספק שבמקרה זה תעדיף המפלגה לחזור לאר" פווציה.

העם

קליטת המדינה

33 יום לפני הבחירות אינה מורגשת שום התרגשות. הרמקולים החלו מטר- טרים, כרוזים והאשמות רודפים זה את זה. מתחית האורה: אפס.

אחת הסיבות לכך, בישוב החתיק: הבעיות השנונות במחלוקת ברורות ביו" תר, וכמעט כל האזרחים כבר החליטו בלבם לאן הם שייכים. התעמולה תשפיע רק במקצת בחוגים אלה.

סיבה שניה לרפיון ולאדישות היח" סית: רוב האזרחים הבינו כי גורל הבחירות יוכרע ע"י גורם שאין להם שום שליטה עליו — העולים החדשים. אמר צעיר מוזק, בבית קפה בתל-אביב: "חשבתי שהמדינה קולטת עולים. עתה מתברר שהעולים קולטים את המדינה".

בחירות

שמונה אפס חמש

השעה היתה 8.05. הדלת של הבית הגרמני בקריה נסגרה, כשקבוצה של מעונינים, בעיקר דתיים ארוכי זקן, הת' וזכרו לרגלי המדרגות. פתאום הגיע ברי צה אדם הבוש כובע לבן, מרכיב משק' פיים, הוא שלח מבט מיואש בדלת הנ" עולה. הוא אחר את המועמד. היה זה סאלהאל, בליחו של קהתי, יוזם סיעה תימנית בולגית בחסות מפא"י.

כשנעמדו על שולחנו של השופט אול" שן 20 הרשימות היתה בהן רק הפתעה אחת: הערדן הגמור של כל ההפתעות. כל הרשימות הרציניות היו של המפלגות הישנות הנושנות. שעברו בירושה מן הקונגרס הציוני לכנסת ישראל.

במשך שלוש שנות קיום המדינה לא קם שום גוף רציני חדש. לא העולים החדשים ולא הערבים גיבשו כוח פולי' טי כל שהוא; נסיון הספרדים להתגבש כמעצמה פוליטית התמוטט, לחי' ויציצו נעלמו בכלל.

ספט, זורשא! גם היובל האנושי היה מאכזב ביותר. למפלגות הישנות היו פרצופים ישנים.

בשם רשימה לא חדרו כחות צעירים וחדשים לעמדות מפתח ראשונות. מספר העולים החדשים במקומות הבטוחים" זעיר. התגברות האנושית בכללה היתה דלה, אף כי כללה כמה אישים מענינים: שמעון בזירנו (ציונים כלליים), מלך העצים והסירגיות, ספרדי שהתחנך בש' ויין; בנימין אבניאל (חרות), הנושא ונותן המקצועי של בעלי התעשייה,

האיש שאיחר: שאלתיאר

בחסות מפא"י

צבר שהתחנך בבליה; רוסטום בסטוני (מפ"ם), צעיר מכפר טירה שגדל בחיפה ונשארו בוואדינגוסנסאס כשורב קרוביו נמ' לטו מעבר לבלול.

לעומת התגברות — הפנים שנעלמו. החשוב ביותר: ישראל גלילי, איש נען, האליל של חתיקי ההגנה, איש הברזל השתקן שנחשב למומחה הצבאי הרציני היחיד בכנסת היוצאת. איש שני שנעלם: יוסף הפטמן, שהתפטר מן המקום ה-21 ("הבלתי בטוח"), איש הבוקר, בן זורשא. התנדד לכך שיעמידו במקום בטוח את אברהם סטופ, בן גאליציה. אמרו חסדי הפטמן: כל השימה (של צי"כ) מלאה גאליציאים, שעשו יד אחת להוריד את הורשאי מכוודו (וממקומו הבטוח).

הדרת הסגורה: משרד הבחירות בשעה 8,05

והיכוזים לרגלי המדרגות

מדינות העולם שתנוהל עלידי פרלמנט עולמי.

כבר אמר דויט איינוואהר, והוא מומ" חה לעניין, כי "מלחמה אינה פותרת דבר". אולם עולם אחד יפתור הכל, יב" טיח שלום ולחם, ימנע הישנותם של מקרים קוריאניים (בהם אשמים, לדעת הפדרליסטים העולמיים, שני הצדדים גם יחד: הם אינם מוכנים לוותר, להתפשר, לחיות בעולם אחד).

"מי יותר על בשר ודג"

אלפי הצמחונים והטבעונים במדינה החליטו להתארגן. אחר שהצליחו למצא אספקה מיוחדת תמורת מצרכי מזון שהם מסרבים לקבלם, הם תובעים קר קע (מהקיר הקיימת) להתיישובת (העולם הזה 708).

הצמחונים בקיבוצים הסבו, עד כה, לשולחנותיהם המיוחדים, הצמחוניים". העולים החדשים, ביניהם צמחונים בני ונכדי צמחונים (מבולגריה, בעיקר) וצמ" חוני הערים קפצו על ההזדמנות (המחסור בדבויים), תבעו ביטול יבוא בשר ודגה, אפשרות התפתחותם במושבים מיוחדים. המושב הצמחוני הראשון: משמר השבעה (על פרשת הדרכים בית הדגן). אחר הצלחתו הרבה תוכננה הקמת מ"ר שבים נוספים, נתקלה במחסור בזוגות נשואים. הסיבה: להרבה צמחונים קשה למצוא בן זוג — "כי מי יותר על תאחת אכילת הבשר והדג?"

אולם תיאור מצב בריאותם של הצמ" חונים (בירחונם) ייתכן וימשוך בני זוג מתאימים, שיחתרו על הבשר ועל הדג: כמעט ואין בינונו מקרי מחלות. לא בהר" הוא עצום. החברים כמעט ואינם מרגי" שים בחום ביום חמסין. כאשר קריד' אנו יוצאים לשהו כמעט ערומים".

אך גולת משיכת הצמחונים: מלכת היופי, מרים ירון, שגילתה, בעת סיורה בחוץ לארץ כי היא צמחונייה.

המשק

פטר חור לישראל

לפיג זלון הראחה פלקוביק, גולדין את קיפציניקוב וברחוב גחלת בנימין נזחק, כרגיל, המון רב. הסיבה: תושבי תל" אביב תנזכי הצנע, סוקרים, מתוך עצג" עים, את אריגי הצמר רבי הגחנים וארוגי" היד המוצעים בחלון, מלחים שלט קטן: "ליצוא בלבד".

אריג זה מיוצר במטויה קטנה במגדל-

רות, מכר את דירת מערכתו לצירות הבריטית (תמורת 7000 לירות) העביר את מערכתו למצודת זאב, בניין מוסדות התנועה, מול גן-מאיר.

הכנסת

קווי שלבון משותקים

יחד עם פעולת חקיקה סדירה שהת' בצעה לפני בית ריק (ראה להלן) הספיקה הכנסת הראשונה, ביום ה-43 לפני פיזו" רה, לסעור בדיון על חוק חסינות חברי הכנסת.

כמה חברים, בעיקר מאנשי מפא"י (שלמה לביא, עדה מימון, מאיר ארגוב) התנגדו למסור זכויות יתר (טלפון ללא תור, מכוניות במחירים רשמיים, נסיעות חינוג) ובסתחו יתר (אי ביצוע מאסר בלא הסכמת הכנסת) לחברים, הטילו ניגיה בדחנית בדבריהם. אמרה אחות שר הד' תות, עדה מימון המפא"יית: "מצטיירת לפני (תמונה) של 120 חברי הכנסת שיש להם זכות כבודה לשיחות טלפון, המש' תיקים את כל קווי הטלפון בארץ".

אף חששו של ביי גיי, שזכה לפרסום רב, כי החסינות עלולה לספח קני ריגול בבתי החברים לא היה לעניין. צדק נציג מפ"ם, ישראל בריהודה: אין כוננת הצעת החוק להעמיד את חברי הכנסת מעל החוק. הכוונה: למנוע מאסר חברי כנסת ע"י מתנגדיהם הפוליטיים באמתלות פליליות.

תמיד: רוב מפא"י

בשבוע בו עמלו מרכזי כל המפלגות בהכנת רשימות המועמדים הספיות לכ' נסת השנייה, בו נתכנסו ועידות המפלגה הפרוגרסיבית והמזרחי, הצטיינה כנסת ישראל במיעוט משתתפים במושבי ה" חליאה.

העיתונאים (ממושביהם שבסנית האוי' לס) שעלו, מספרית, על החברים הנוכ" חים הקדישו זמנם לחישובים. התוצאה: כאשר סופרו של הצופה מנה את מספר הנוכחים ביום השלישי, היה סיכומו: 21 — מהם 11 חברי מפא"י.

למחרת הקדים כתבו של העיתון הגר" מני, יעדות חדשות, סיכם: 27 — מהם 18 חברי מפא"י.

המסקנה: כאשר רק קיימת אפשרות (טכנית, לפחות) דואגת מפא"י ליצירת רוב בכנסת.

המסקנה הרצינית יותר: פיזור הכנסת לפני הבחירות, כדי למנוע עריכת מוש" בים, בהם נוכחים שני תריסרי חברים (שאינם חיוניים למלחמת הבחירות) בלבד.

בחירות: מי יבחור במי?

העובדה המרכזית של מערכת הבחירות לכנסת השנייה היא שהרוב המוחלט של הבוחרים יהיה מורכב מאנשים מעיני המדינה אינם מעוניינים אותם בכלל או שהכרתם את עיני המדינה היא אפסית. התוצאה: גורמים צדיקים לחלוטין עלולים להכריע את גורל המדינה.

הנעלמים הגדולים בחשבון:

העוברים החדשים: מהווים 50% במדינה. כ-35% של קהל הבוחרים. חלק ניכר מהם אינו יודע קרוא וכתוב. כמעט כולם לא יודעים משטר דימוקראטי מעולם, או ראו רק קאריקטורה של משטר כזה. בנגוד לארצות הברית, גם היא מדינה של מהגרים, בה זכות ההצבעה רק לאזרחים (ו.א. למהגרים שחיו לפחות 5 שנים במדינה ושעברו בחינה בשפת הארץ ובתחוקה) מצביע בישראל כמעט כל אדם שרגלו דרכה על אדמתה.

מאחר שאין העולים החדשים יכולים להבין את העקרונות השניים במחלוקת בין המפלגות, יש להניח שיקבעו בעיקר סיסמאות דמוגיות ולחץ כלכלי. אין ספק שהסיכויים הטובים ביותר למפא"י, הסומכת על הפרסטיגיה של בני גיי. (מקבץ הגלויות) ועל אנשיה בלשכות העבודה.

הערכים: מהווים 15% של האוכלוסיה, 10% של הבוחרים. הערכים אינם מעוניינים במאומה בכל הנעשה במדינה, פרט לנקודה אחת: ביטול המעטר הצבאי באזורים הערביים. אחרי שהוכשל הנסיון להקים רשימה ערבית עצמאית שתציג דרישה זו (ראה בחירות) יופיעו רק כמה רשימות התלויות כולן במפא"י והנראות בעיני הערבים כרשימות קוילונינגיות. הגורמים להצבעה בעד רשימות אלה: אהדה למשפחות המועמדים, פחד מפני השלטון.

הנוער: בני הישוב החתיק, בגיל 25-18, מהווים כ-10% של ציבור הבוחרים. אין מפלגה לא הצליחה למצוא אחיזה רבה בשכבה זו, מאחר שהנוער מעוניין רק במעט בשאלות השנויות במחלוקת בין המפלגות היורבות הנוכחיות. יש לחשוש להימנעות ניכרת מהצבעה מצד זה. בהעדר רשימה המושכת את לבם, יצביעו המצביעים הצעירים בהתאם לרגשות ששרדו מן העבר (מפ"ם, חרות), או יביעו אמון באישיותו של בני גיי. (מפא"י) או יתמכו במשטר כלכלי חפשי (ציונים-כלליים). קולות הנוער לא יכריעו בבחירות אלה.

לעומת נעלמים אלה ברורים פחות או יותר סלעי המחלוקת בישוב החותיק: הנוגד: **החלוקה המעמדית:** תהיה החלוקה המכרעת בבחירות אלה, כשהבורגנות והבורגנות-הזוערת (כולל הפעם, חנוניים, בעלי-מלאכה וכו') יצביעו בעד הציונים-הכלליים, ובמידה פחותה בעד חרות, וקולות הפועלים יתחלקו בין קיצוניים (מפ"ם) ומתונים (מפא"י).

החלוקה הדתית: הרשימות הדתיות תוספנה לרכו סביבן את קולות המצביעים המעמדיים את הדת מעל לעניני השעה. ביחוד אחרי ענין הנקאים, חוק גיוס הבנות. מכיון שאין הבדל ביחס לדת בין מפא"י, חרות והציונים-הכלליים (בלתי-דתיים, אך התוצאה המעניינת), לא תרכז אף אות מהן את קולות האנטי-דתיים במיוחד. חלק מן הדתיים מבני המעמד הבינוני, הסבור כי עניני הכלכלה לוחצים הפעם יותר מעניני הדת, יצביעו כנראה, בעד הציונים-הכלליים.

החלוקה העדתית: עדות המזרח מהוות כ-30% מן האוכלוסיה, אולם השפעתן בכנסת הראשונה היתה אפסית. קולות ההמונים הספרדיים, המפוקחים ברוב השטחים, יכלו להיות אוצר לתנועה אופוזיציונית חזקה, אולם לא נמצאו עד כה מועמדים לתפקיד זה. לפיכך לא תכריע החלוקה העדתית, שהיא חשובה בחיי יום-יום, ביום הבחירות.

מחפשים דרך כיצד "להסתדר" כדי לגלות את המרמה היה צורך לבדוק את הקשר המשפחתי של למעלה מאלף מקרים של קנית מקדמים חשמי ליים עבור קרובים, לראות אם האיש שקיבל מקדמי הכיר את זה שקנה לו את המתנה. הדבר נראה בלתי אפשרי: בוב הקנינים הספיקו לעזוב את הארץ.

בסיום החקירה פורסם האומץ הזהיר של המשטרה: במשך חודשים אחדים הפי סיד האוצר עשרות אלפי דולרים.

משפט במקום מוסד בית סוהר

כאשר סיים השופט את הקראת פסק הדין נגד אברהם צפתי בבית הדין המ' חזון בתל אביב ("ולכן אני דן אותך לשנתיים מאסר") היה זה נצחוננו של הנידון. 20 חודשים אחר שנאסר בכנסת (מלון "סן רמו") בתל אביב נושא תת מקלע סטן, לאחר כל המאבק הקשה נגד הרופאים הפסיכיאטרים, הלך צעיר זה, איש קיבוץ "גוד" לבית הסוהר במקום לבית חולי רוח. לכאורה פעל כאן אך ורק ענין של נוגה משפטי: התביעה אינה יכולה להביא הוכחות, כי הנאשם הוא בלתי שפוי בדעתו. דבר זה יכולה לעשות הסניגוריה. ומשום כך ביטל השופט את עדותם של חצי תריסר רופאים, שקבעו כי אברהם צפתי הוא טיפוס פרנואי, סובל ממניית רדיפה וכ' יוצא באלה. לפי כך נידון לשתי שנות מאסר (על נשיאת נשק והקמת רעש במקום ציבורי ללא סיבה מספקת). צפתי לא הכחיש משך החקירות המ' מושכות שהתנהלו נגדו, את עובדות נשיאת הנשק. הוא גם הודה בהקמת רעש "ונכון בגללי קם רעש בכנסת, ובאופן כזה אני גרמתי לרעשי" ואולם להגדה "בלי סיבה מספקת" - לזאת לא הסכים צפתי. סניגורו הגיש ערעור לבית הדין העליון. "אני מודה", אמר השופט, "שתשתחרר באינסטנציה הגבוהה יותר ותהיה אזרח טוב ויעיל". לשמע מלים אלה של השופט, השתחזה צפתי, העלה חיוך רב הבטחות על פניו המוארכים והשופיים: "אני מקהה, כבוד השופט". (המשך בעמוד 110)

אות החדשות של האוצר כל דולר הוא 71.4 גרוש.

כמו אינשטיין

מיהו הספק העיקרי של תוצרת חקל אית לאוכלוסיה? "תנובה" טוענת - 70 אחוז למשק הקיבוצי. הסיקטור הפי רטי טוען את הדיפך. "תנובה" מייחסת אספקה 100 אחוזית למשק הפרטי, אבל רק לצרכי "שוק השחור". כעת נכנסה להתנצחות לאפיק חדש.

בתארו את השפע בארץ בימי שלטון מפא"י סיפר שר החקלאות פ. לבון, בין היתר, על 35 אלף דונם ורועים תפר חי אדמה ויבול של 70 אלף טונות הש' נה. המפקח על המזונות אינו מבין "קוני צימ" האמין לדברי השר, הקציע 5 קילו תפוחי אדמה לנפש לחודש. מיידי נתגלתה מציאות שונה: חישובי היבולים ה' בסט על כמויות תפוחי האדמה שהוק צבו לזריעות. אולם החקלאים עשו חי טוב מהיר, מכרו את תפוחי האדמה שנועדו לזריעה בעונה מתה, קיבלו יותר מהיבול האפשרי בעונת שיא.

התוצאה: לא 70 אלף טונות אלא כ-10,000 טונות. ולמרות שזמן הבחירות ממשמש ובא מיהר המפקח על המזונות וקיצץ את ה-5 קילו לשני קילו.

השאלה, כמובן: מי אכל או מכר את הזריעות. הסיקטור הפרטי מסתמך על 70 האחוז של המשק הקיבוצי ו"תנובה" אינה ממרת (כעת) לאשר את זה. דבר המעלה את סיפור הבדיחה על אלברט איינשטיין. מתי הוא יהודי ומתי גרמני? התשובה: כשתיאורית היהויות שלו הצדיקה את עצמה נחשב בעיני הצרפתים יהודי ובעיני הגרמנים גרמני. וכשהתיאוריה נתערערה היה בעיני גרמנים יהודי ובעיני הצרפתים גר-מני.

השוק השחור מקרים משפחתיים

לפני 4 שבועות, בשעה 7 בבוקר, עוררה מכונית משא שנסעה בדרך יפו-תל-אביב את תשומת לבו של שוטר המח' לקה הכלכלית, שהלך לעבודתו. גם אצל השוטר ממלאת האינטואיציה תפקיד חשוב; הוא לא ידע משום מה צריכה מכונית ועליה מקרר חשמלי לעורר חשד, "הוא חש משהו", עקב אחריה. שני סבלים הורידו את המקרר והכניסוהו לתוך אחד הבתים, השוטר רשם את השם והכתובת, חזר לעבודתו. מקץ שלושה שבועות נתבשל החשד הקטן עד כדי כך שהפך לאחד הגילויים הסנסציוניים ביותר של המשטרה הכלכלית.

במשך השבועות מאז אותו בוקר ועד פתיחת תיק משפטי נערמו על שלחנו של החוקר הראשי נירות רבים של בנקים, בחי מסחר, מכתבים פרטיים. הדבר היה "עדין" מהרבה בחינות, בעי קר משום שהשותפים של התרומה, שמי מדיה הניעו לרבות לירות, היו תיי רים מאמריקה, שהמדינה מעוניינת בהם. **אפילו: שידוכים** האיש הראשון שנעצר בקשר עם החקירה הזאת היה אותו אדם שנשטע במכונית המשא ואותו שני סבלים. הוא היה מתחך, מוכר מגי רשים, דירות ואפילו עוסק בשידוכים. את המקרר קנה ממכרו ב-900 לירות, מכרו ב-1200. המכר היה אף הוא מתחך.

גד שליד גבול עזה, הנמצאת ששים קילומטרים דרומית מתל-אביב ושהוקמה לפני שנה על-ידי חברת מרקס את ספנסר האנגליו-יהודית, החברה הביאה את הנו לים, חמרי הגלם ואת מנהל המפעל: פטר גיון אקסלרוד.

אקסלרוד נמצא מוכשר לכך במיוחד, כי נוסף לסיימו בהצטיינות, את הקולג' הסקוטי הטכני למוצרי צמר, הוא שולט גם בשפה העברית.

את השפה העברית רכש אקסלרוד בש' היותו הקודמת בארץ ישראל, בגלגולו הקודם: ילד מילדי שהן (הנכורים בעי קר בזכות פותחם את פולמוס התינוך ה' דתי לולדי עליית הנוער), קבוצת יתומי המלחמה היהודיים, שנחבצו, ב-1943, ברוסיה, משם עלה, דרך שהן, לארץ ישראל.

אקסלרוד ברח בגיל 16 מהקיבוץ אליו נשלח, התגייס לצבא הפולני שונה בארץ, לחם באיטליה, למד בקולג' הסקוטי אחר שחרורו מהצבא.

כשהוצעה לו משרתו הקבועה הראשוני, גה, קיבלה ברצון, חזר לארץ ממנה ברח לפני שמונה שנים, מתוך כוונה טובה: להראות לחיילי פולין האנטישמיים את כושרו הקרבי של חייל יהודי.

יעקב גרי והשביחה

האם רוצה הרמן הולנדר להחריב 700 משפחות גרמים ולמנוע מהצרכן אפשרות של רכישת רהיט ביתי? - צעק יו"ר הסקציה של נגרי הרהיטים ע"י מרכז בעלי מלאכה.

צו איסור על ייצור רהיטי "קותרות" מחוץ למסגרת "לכל" לא פורסם ברבים, אבל זה הפך סוד פומבי שבמשרד המ' חזר והתעשייה נוקם איסור זה. למרכז רהיטי "לכל" הוקצבה כמות מסוימת של עצים לייצור רהיטי סטנדרט לפי מתכונתו של יוסף, יחד עם זה ייאסר הייצור של ארון מצופה פורניר או כסאות עם קפיצים.

התמרים לייצור רהיטים חפשיים לא סופקו ע"י הממשלה והנגרים דאגו לר-כישתם במסגרת הייבוא ללא תשלום. כמובן שהרווח על רהיט "לוקוסוס" הוא "לכל" אבל - "הבטיחו לנו תצוקה סדירה ונעשה רהיטי "לכל" במה שתר"צ" - צועקים הנגרים. הרי מלאי העי צים שלכם לא יספיק אלא עד לבחירות". שעה שבראש משרד האספקה עמד דוב יוסף הכתפנו בעלי המלאכה הוערים בצעקות, אבל ליעקב גרי עלול המחיר לעלות: שכיחה.

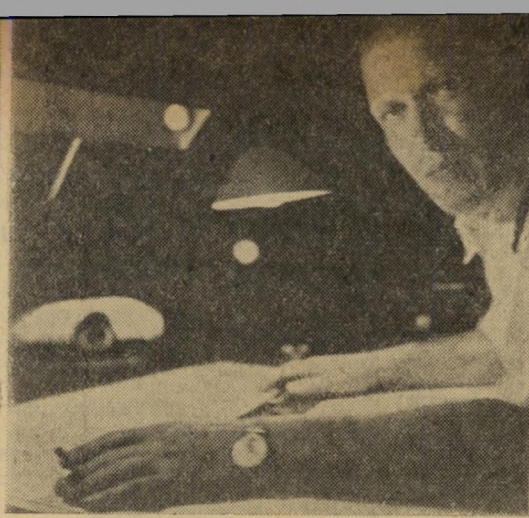
העיקר: הכנסות

מדיניות האוצר איננה עומדת בתיאום מוחלט עם המלחמה בשוק השחור. פקיד האוצר הנכנס למחסן רהיטים אינו מתחשב בזה אם המחיר לרהיט מתאים לצוו בהתאם לחוק מניעת ספסרות. העיקר להדביק בולי מס מותרות. הסוחר רוצה לראות בזה גושפנקה רשמית לחישוביו אבל לעתים קרובות צפויה לו אכזבה רבה. הפקחים אינם מתחשבים עם גובה התשלום של בולי המותרות והסוחר נתבע לדין.

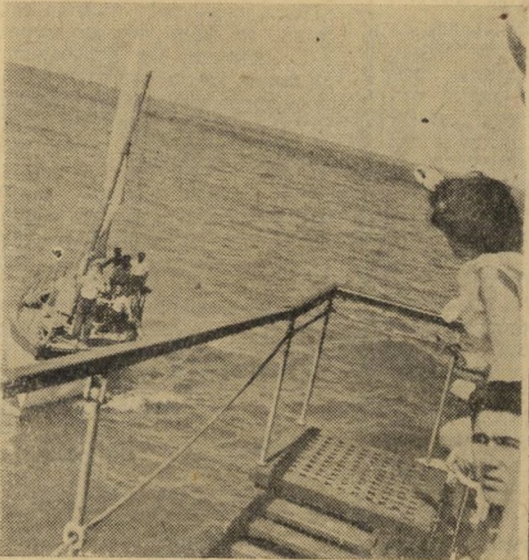
השבוע הוגשה דוגמה נוספת. יודע האוצר רק מחיר אחד עבור דולרים: 35.7 גרוש לדולר. כאשר מביאים חסרות והאוצר צריך לגבות מס? לפי ההור-

אני אעמוד בראש הרשימה

האישה והספינתו. הרצל שכנאי (למעלה), מצין ראשון של "גלילה", בן 27, התחיל את הקריירה הימית שלו כנער סיפון לפני 10 שנים. מאז הספיק להסתובב בעולם, היה עד לחבלי הלידה של הצי המסחרי העברי, שירת גם בצי המלחמתי. תפקידו: שהעניינים על האניה "ידפקו". דאגתו: שלאיש מבין נוסעיו אורחיו לא תהיה טענה. למטה: ביום השני של ההפלגה ליד חוף יפו, מתקרבת סירת תענוגות ל"גלילה", ספינת התענוגות הגדולה.

בעיקר, אביגיל. שעות אחדות בלבד אחרי טיפוס פופולרי מאד בין הנוסעים. בעיקר אביגיל, שהח טיפסה על הסיפון, ביקרה על גשר הקברניט, ו

יופיים בחוף-לארץ

ליד המזח ממתנה סירת-מנוע, אנשי הברות פטרא וגלוב האחראים להפלגה מקבלים את האנשים והסירה מפליגה ל"גלילה" העוגנת בקצה הנמל. על הסיפון מראים לנוסעים את תאיהם, כעבור כמה זמן, נשמעים צלצולים מסתוריים, בהרטום האניה חורקת שרשרת. הרימו עוגן! האניה מפליגה. הנוסעים מנספים ידים (למי?) נתיב מים מזדנב מאחורי האניה. מפליגים! או באה ההודעה: "ארוחת הצהרים, בתיאבון", ואמנם, התיאבון לא חסר. היו כמה ששאלו בתמיהה מעושה. בהצביעם לתפוחים המונחים על השולחנות: "מה זה? איזה פרי זה?" כעבור שעה קלה, נעלם חוף חיפה מהאופק, מסביב משתרעים מי התיכון הכחולים. האנשים נחים על הסיפון, משתופים, קוראים ספר, אוגרים זכרונות לספר על טיולם — 48 שעות בחוף-לארץ.

מה אנחנו, כלבים? אם למהלכים על שתיים מותר ליהנות מן החיים מדוע לא למהלכים על ארבע?

עינין של מצב רוח. נדחקים מסביב לדלפק לקנות שוקולד (ליצוא בלבד). אולם אחת (לפחות) אינה הושבת על שוקולד.

דם על האניה, היו אביגיל ואחליאב זוג זה כאילו חיתה על אניה כל ימי חייה, ד המכונות הגדול, כמלח מבטן ומלידה

ים, שמים, יין, מוסיקה. כאן אין צנע. האיש שקיבל מנת בשר בלי נקודות (מימין) ושאל בהלצה אם אפשר לקבל תוספת, גלגל עיניו בהפתעה כשנענה: כן, בבקשה. אחרי "תה של שעה חמש" מסורתי, מנגנת התזמורת על הסיפון, — אפשר לרקוד. שקיעת השמש באופק הופכת את הים למפה ורודה ומשרה רוח של רומנטיקה העושה מכל אחד דון'דואן.

תחרות הבחירות

של

העולם הזה

כל אורח במדינה מצייר לעצמו, לפני הבחירות, תמונה מסוימת של התוצאות. האם בקיץ אתה בהלך הרוחות ברחוב? האם יש לך חושניות מפותח? אם כן: נסה לחשב את התוצאות הסופיות של הבחירות לכנסת השנייה באחוזים, רשום אותן ושלח אותן עד יום 15.7.51 למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, רח' לילינבלום 12, תל-אביב. (תחרות הבחירות).

השם: .....
 הכתובת: .....
 הגיל: ..... המקצוע: .....
 בין בעלי הניחוסים שיתאמו ותוגרלנה 3 טיסות לאילת.

הננו להציג בפניכם את
"האמבסדרור"
 סטוס לוקסוס של מ.ו.א.
ניו-יורק
לונדון ומפריז
 עובד את לונדון בכל יום ראשון בשעה 20.30
 מגיע לניו-יורק בכל יום שני בשעה 7.30
 עובד את מפריז בכל יום שני בשעה 19.00
 מגיע לניו-יורק בכל יום שלישי בשעה 7.40
 סנה אל סוכן הנסיעות שלך או טלפן:
 מ.ו.א. תל-אביב 67441/2
 רק מ.ו.א. יאקובצקי אלקטרוניקס האלטרני
 ולארבע רחוב 16 תל-אביב.

נצל את ההזדמנות

הבטיח חלק מהסכונותך
 לפי השער הרשמי של

1 ל"י = \$2,80

רכוש מ"ב

שטרי-הסכון
צמודי-דולר

המדה המקסימלית המותרת לך:

עד גיל 18	100 ל"י	\$ 280
לכל מבוגר	250 ל"י	\$ 700

המכירה בכל הבנקים

פרסום רמון

פסנתרים

קניה - מכירה - תקונים
 פונונים

א. וסטרמן, תיא, רחוב רש"י 9

חדר לשנה אחת

דרוש לזוג צעיר עובד העובר לשכון. תשלום ברוח הזמן - ערבות בטוחה. טלפון: טל. 2018, ת"א, למזכירה. בימים א-ה', בשעות 1-8 בבקר.

(המשך מעמוד 7)

לגנבים, לב גבורים. במשך 20 חודשים לא היתה עוד הבעיה העיקרית של צפתי התכנית שלו ביחס לבנין בן 12 קומות שבביל האומות המאוחדות בירושלים (עם סגוף בקפריסין, הבסיס הצבאי של האומות המאוחדות בעתיד), אלא עצם השאלה משום מה רואה בו בית המשפט בלתי שפוי בדעתו. משהגיע הדין ליוכוח, לא יכול היה אף אחד מהרופאים והפרקליטים להגדיר בדיוק משי פטי מה זה אדם שדעתו בלתי שפוייה. השופט החוקר העיר בזמן החקירה ה' מוקדמת, כי עצם הרעיון של הקמת בית בן 12 קומות, או התשקפה שהמלך עב' דללה אינו צריך להתערב בעניני ישראל, אינם יכולים עוד לשמש הוכחה, כי האומר זאת הוא בלתי שפוי בדעתו. אלא שהרופאים טענו, שאברהם צפתי הוא טיפוס כזה, המסוגל בתנאים וני סיבות מסוימים, להיות מסוכן לחברה (הראיה: התפרצותו לכנסת עם סטן ביד).

כשנה ישב צפתי במוסד חולי רוח בבת ים, עבד שם, נחחבב על הבריות ונלחם בעוון שיוציאוהו משם. לא עורר דבריו מלאי ההתלהבות והכנות, הוא לא ידע חוק, אלא לבסוף הופיע בשמו עו"ד מרכזי שטיין שהעלה את הטענה הפורמלית כי אין קטיגוריה רשאית להביא הוכחות כי נאשם הוא בלתי שפוי אלא להיפך (ההגנה) ומכאן האשגב לפסק הדין של שנתיים. צפתי רצה לשבת בבית הסוהר ולא במוסד לחולי רוח. בשעת הסיכומים במשפטו השיב לקטיגור: "אני רוצה לשבת בבית הסוהר. לגני בים יש לב גבורים, אני מעדיף לשבת ב"י גיהם מאשר בין משוגעים". מה שהסביר צפתי בכמה וכמה הזדמנויות הוא, כי בהיותו איש אידיאליסטי מסוימים, שעבר על החוק, דינו כדיון כל לוחם למען רעיון, אך הוא לא יסבול יחס כאל מטורף. עתה נתמלא מבוקשו.

פשעים

"נניח שאכל בשר"

אדם בן 32, הנראה כבן 45, בעל קלט' תר פנים של מתאגרף טיפוס, ישב על ספסל הנאשמים בבית המשפט המחוזי בתל אביב, כאשר החל להתברר המשפט בשיחוף פעולה עם הנאצים. מזה שלש שנים ומעלה עמדה שאלה זו של משתפי פעולה עם הגרמנים נגד היהודים במרכז הדיונים של משרד המשפטים; לא היה במדינה חוק, שלפיו אפשר יהיה לדון אנשים על מעשים מסוג זה שנעשו, בעבר, במדינות אחרות. מדי פעם היו קורים בחוצות תל אביב, חיפה, ירושלים ומקור מות אחרים אינצידנטים דרמטיים, כאשר מישהו היה מתנפל על אדם, מצביע עליו כעל אחד שפגע בעם היהודי אי שם במחנה ריכוז באירופה בזמן המלחמה. המשטרה היתה עוצרת את האיש, חוקרת. המצב היה עדין, לא נוח. היו אומרים: "לא יתכן, כי במדינת ישראל יוכלו למצוא מקלט פושעי מלחמה יהודיים". לב סוף בא החוק לעשיית דין בנאצים ועוד ריחה, שאושר על ידי הכנסת באוגוסט 1940.

קצב מכבד שבע. בפני בית המשפט המחוזי הופיע עורך דין מרכיב משי קיים אמריקאיים ובעל מבטא אנגלי, טען, כי החוק לעשיית דין בנאצים ועוד ריחה, שנתקבל על ידי הכנסת הראשונה במדינת ישראל, אין לו תוקף. האיש על ספסל הנאשמים היה יעקב הוניגמן, קצב מכבד שבע, הנאשם ברצח 21 יהודים במתנת גריק, פאולבריק וספורטשולה אשר בגרמניה בימי מלחמת העולם השנייה; התאכזרות בעשרות עצורים אחרי רים במחנות אלה; גרימת מות לאחריים. בחקירה המוקדמת שהתנהלה במשך חודשיים רבים ספרו עדים על יחסו האכזרי של הוניגמן לעצורים, על כך כיצד היה מכה אתם במקל גומי-ברזל בשעה שהיו ערומים, התפרצותו לבית הכנסת וכיצד נאלה. דינו הועבר לבית המשפט המחוזי והוא המשפט הראשון מסוג זה המתקיים עתה במדינה (משפטו של אנדריי בינאק היה שונה: האשמות שיחסו לבני אקל על עמדו בקשר עם מחנה ריכוז ומלבין זה בינאק הוא נוצרי, שהאשם בהשתייכות למפלגה פשיסטית, אנטי-יהודית).

הנשיא לא התם.

ניגור התבססה על שלש נקודות פורמליות. ראשית: חוק של עשית דין בנאצים ועוד ריחה אין לו תוקף משום שנשיא המדינה לא אישר אותו ולא חתם עליו. בהעדרו של ד"ר וייצמן, ששהה אז בש"י, חתם על החוק ממלא מקום של הנשיא, יוסף שפרינצק, יושב ראש הכנסת. לדברי עורך-הדין לא רשאי יושב ראש הכנסת למלא את מקומו של הנשיא באשר לסמכויות. והעיקר חוק שעליו חתם ממלא מקום של הנשיא אין לו תוקף.

הנקודה השנייה: אין מקום לשימיעת המשפט הזה מאחר שרוב העדויות שהר שמעו בחקירה המוקדמת היו עדויות של שמיעה. לפי החוק שנתקבל על ידי הכנסת אפשר לדון אדם בעד עבירה זו רק למוות (או לכוותו). יוצא, כי אם יימ"צ הנאשם הוניגמן חייב בהכאות של יהודים במחנה ריכוז, יצטרך בית המשפט לדון אותו לתליה. "דבר זה בלתי אפשרי" אמר הסניגור, "לא יהיה זה נדק, אלא צורה אכזרית של נקמת הציבור על צרות וסבל של אחריים". הטענה השלישית נגד החוק התבססה על כך, שבית המשפט הישראלי אינו יכול לדון כדוגמת בתי המשפט באירופה, מאחר שבתי המשפט הללו הורכבו מבאי כוח המעצמות או פעלו כבתי משפט צבאיים בשטחים שהיו בשעתו תחת כיבוש הגרמנים. החוקים שלפיהם פעל בית המשפט בנירנברג (שדן את הנאצים הגדולים למות) היו חוקים בינלאומיים. לא כן המצב בישראל. לבסוף הוסיף עורך-הדין, כי החוק הישראלי אינו הגיוני בזה שהוא דן על מעשים של העבר. יש הבדל רב בין חוק שחל באופן רטרואקטיבי (כגון החנינה) לבין חוק שנעשה במיוחד כדי לטפל במעשים שאירעו בעבר.

"אני יודע?" את הצד ההשקפתי של הגימק הפורמלי הזה הגיב הסניגור כך: אין יכולים להעניש אדם על מעשים שאירעו לפני עשר שנים. הערך החינוכי של החוק הוא בזה שהוא מזהיר את האדם לבל יעשה דברים רעים ואם אדם לא הוזהר, אין להענישו. "אפילו בתורה כתוב", אמר עורך-הדין, "אין עונשין אלא אם מזהירין". ההצעה הזאת על מה שכתוב בתורה עוררה התענינות מידית של השופטים. "היכן זה כתוב?", שאל נשיא בית הדין והתכונן כבר לרשום את התשובה כאסמכתא, אולם הסניגור לא ידע. "אי שם", אמר, "אני יודע?"

המליים המשפטיות נשמעו מובנות ביותר במשל שהביא הסניגור ביחס לגני מוק האחרון שלו. הוא אמר: נניח, שארץ אורוגוואי תחוקק יום אחד חוק צמחונים, שלפיו צפוי כל אדם האוכל בשר לעונש מוות. והנה מגיע למדינת אורוגוואי נתין זה, שחי בארץ אחרת, שם וולל בשר כאות נפש. הואיל והחוק האורוגוואי הוא רטרואקטיבי מבלי שים לב למקום העבירה, ייאסר האיש וייתלה על שאכל את הבשר במדינה אחרת בעבר. והרי זה יהיה עוול, ולא ייתכן כדבר הזה!"

אחרי כל החקירות המוקדמות של המקרים של חשד במעשים אכזריים בעם היהודי יהיה עתה על בית המשפט לטפל בעצם חוקיותו של החוק.

הארץ

עניי כבה חוזר
 המועד האחרון לעליית יהודי ישראל לעיראק הוא 30 ליוני (הבקר). יעקב נומברג, תל-אביב

פלאי חשבון
 בבחירות לקונגרס הציוני הכיב, שני ערך בשנת 1946 בבזל, היו התוצאות בתל-אביב: 60461 מצביעים מתוך 10845 שוקלים (מערב).
 אמתי נאמן, חיפה

שלישי מכריא
 חג משולשל זה הוא צעד קדימה בתי הליך הבראת המשק (ידיעות אחרונות). ג. פלדמן, ירושלים

אוצר רטוב
 מומחי הבריאות טוענים שגם הכלור איננו מספיק לחיטוי והובח שבים (ידיעות אחרונות).
 חן שפירא, ת"א

כדורגל

אבק בנחיריים

ויכוח כלפיך הם, שחרג אף מהמסגרת המוסמית המקובלת בין עתונאי הספורט, לא היה מזה עידן ועידנים. עוד לפני שהגיעה לזרוע הכדורגל האורחה המשחק...

קנאת אנדרת תרבה קביצות.

הזמנתה של הקבוצה הסקוטית נדוני עוררה גל של מחאות מצד שחקני ביתר ועסקניה. ביתר לא הוזמנה ע"י מכבי רמתגן לתחרות נגד נדוני. פטרוניה של ביתר החליטה לספק את הרצון של ה"יתרים להתמודד במשחקים בינלאומיים, נקטו פעולה מדיית: המזינו קבוצה מ"חוף לארץ כדי להעמיד את השחקנים במבחן. השידור עלה יפה. לפני שפוע נחת בשה התפוצה בלוד מסוס מיוחד של אילעל שפלט שחקנים שויצים בריי אים וחסונים, בצירוף ראש משלחת יהודי.

לא רק שוויצים.

לישראל לאחר ששמעו על משחקיה של קבוצת הכדורגל ספורט קלוב לוזאן ואין ספק שהם גם למדו משהו על יכולת הקבוצות המקומיות. לאחר שהגיעו האורחים התאספו אלפי חובבי כדורגל, לראות ביבוא השחיצים. שוחץ ידוע בשוויצים מדויקים ובכתי גיקה עדינה מפותחת אך בכדורגל היא בינונית. למרות שכמה עתונאים הפחיתו מאד בערכם של האורחים הרי לא חסך סופר חרות טרחה כדי להוכיח באותות ובמפתחים שכדורגלני ברן גברו על לור זאן ספורט (התאריך: 6.6.51) בשיעור 0:3. גוסף על כך מצויים בקבוצה כמה כוכבים בינלאומיים: המגן הימני והקפיטן של הקבוצה - רוג'ר קיניצי (26) - שהוא מורה במקצועו האזרחי והשתתף אף בנבחרת שויץ במשחקי ה"גביע העולמי אשר התקיימו בריודיה-ז'אנו, הקיציני הימני שיימנן (27), לא נפל מחברו המפורסם ולמרות ליותו פקיד בחברה גדולה בברן הרי מהירותו וזריזותו הזכירו טספן. השחקן השלישי הבינלאומי הוא למפן (23), מומחה בתע"ש שוויצים.

התכלית: שערים.

לאחר הופעת הבכורה ברור שהשוויצים שואפים בעיקר אל התכלית - שערם. משחקם נעדר הברקות חיצוניות ולפעמים נדמה שהם נמצעים מצירופי שחקנים מיותרים. למרות שהדגלים הבינלאומיים ובעיטת הפתיחה של הצי השווייצני שזרו אורה בינלאומית הזכיבה קבוצת ביתר במקצת את מערציה. רוח הלחימה העקשנות על כל כדור וכדור נעלמו. חוץ מייסטוב ושני הגמבשים יתרו השאר על הכדור. לפעמים נדמה היה שהם השלימו עם הפ"ט בזמן שהיו להם כל הסיכויים לקחת את הכדור ולכבוש שערם.

אמן כרטיסים

כשנשמעה שריקת הסיום במשחקי מכבי והפועל חיפה נשמו 2000 הנוכחים לרוחה. הסיבה: הקטטות המרובות בין השחקנים לא הגיעו לכלל מכוח ממש. כבר בתחילת המשחק הועמדו הקבוצות

והקהל במבוכה: אין שופטים. שופטי הצפון התרעמו על שלא קבלו כרטיסים לתחרויות הכדורגל של נדוני (שוב נדוני), סרבו לשפוט את המשחק. לבסוף שפט חרב, אחד מחברי מכבי בחיפה. 2 שופטי הקו השתתפו במשחק באופן פעיל למדי. המחצית הראשונה עמדה בסימן התקפות בלתי פוסקות של הפועל אולם יתרונה לא התבטא בשער. רים, הדרכי המקומי בחיפה נסתיים ללא הכרעה (1:1). היתה זו הפעם הראשונה לאחר תקופה ארוכה שמכבי יוצא מהדרבי בלתי מנוצח.

אגרוף

בחור רמאי

"הוא בחור רמאי" התאונן המתאגרף ניק ברון, לאחר הקרב נגד יריבו. "נדמה לך שאתה נלחם בעקשנות וביעילות ואי תה רודף אחרי מתנגדך ככל צדי הזירה. אך לפתע פתאום אתה מרגיש צייפות

אבא הוא אבא

בשעה שמחזהו החדש הוצג לראשונה בתל-אביב (ראה להלן), נראה יגאל מוסינר זון, גבתיקומה ועמוקקול, מסתובב ב"חיפה, כשאישיותו שופעת שביעת-רצון. הסיבה: נראה שתכנית ישנה שלו עומדת להתגשם.

מאו ומתמיד, כשקמה קבוצה תיאטראית חדשה בארץ (זאת אומרת: בתל-אביב) נתקלה באותו מכשול - חוסר אולם להצגה. רק להבימה ולאוהל אולם מתאים משלהם. הקאמרי נאבק בפומבי עם בעל-אולמו, מוגרבי, נאלץ לשלם שכר-אולם גבוה. ללילה-לו חסר אולם, מכשול ע"י קרי בדרכו. צייזבטרון לא מצא אולם מתאים בכלל, הוא הציג עד שנפח נש"תו, באולם הרע של אוהל-שם. תיאטרון-זירה, הזקוק לאולם קטן בלבד, מצא לו אולם בלתי-ידוע ברחוב ריינס. לפיכך נולד לא פעם הרעיון: לשם מה להקים בכלל תיאטרון בתל-אביב? למה

השוויצים מעיינים בתצומיהם

יתוריים? השלמה להפסיד?

לא להקים תיאטרון חדש תחת חסותה של ציר אחרת - רמתגן או חיפה? הרעיון נשאר בלי תחובת עד שקם ראש-ציר חדש לחיפה. אבא תושי, שעינו פקוחה תמיד להזדמנות לבצע מעשה הקרוב ללב ציבורי והגראה לעין למרחוק, החל הוגה ברעיון. יגאל מוסינר היה הראשון שקפץ על המציאה, הציג לראש-הציר להקים במה חדשה שתהיה מסוגלת, אולי, להבימה, נוהלה ע"י יגאל מוסינר, איש בית שערים, הקרובה קירבה גיאר גופית לחיפה.

איגן מבסוט אלך

יגאל מוסינר כתב מזהה בכונה הב"רורה להצחיק את הקהל. כאשר המחזה (מגדל בבל) הוצג עלידי המתאסטא צחק הקהל, פירושו של דבר: מוסינרן הצ"ליה.

לא היה זה דבר קשה במיוחד, והמ"כבר חיבב להבין זאת. הוא לא התאמץ, חבר הרכיב מחזה מסובך, מלא הפתעות. הוא ניצל את הנטייה ללעוג להתנהגותו המזוהה של הזר השוטה. פירושו דבר זה, בישראל 1951: העולה החדש בעל העברית הפגומה וההרגלים המגוחכים.

הקהל רוצה לצחוק, המקום: מעברות מגדל-עזנו. הזמן: היום. הנפ"שות: מדרין מטעם הסוכנות בשם גב"עולי (לבוש רובאשקה); בנו, הצבר ("מבסוט אלף"); והונגרי ("איגן, מיגן"); העולה מסלוניקי ("אני אשבור את הראש שלך"); האיטלקי ("פורקו די מירורה"); התימני ("יא מורי, בחיי!");

העלילה: "קומדיית אי-הבנה" פשוטה ושקופה. השחקנים: רובם יודעים את שלהם: התפאורות; נראות יפות יותר בתכנייה מאשר על הבמה. אך אם מישוה, חובב עולים חדשים במיוחד, יכריז, כפורא (יותר נכון בשומרו) בין השיטין: כיצד זה אב"שר להתייחס אל אורחים ישראלים כיחס האדם הלבן לילידיים או, מאירן; (חובב המוסדות); כיצד זה אפשר להציג את קולטי הרבבות ככאבלים מוחותיהם של תושבי המעברות התמימים, תהיה ה"שובה: מי רוצה לשמוע בין השיטין?

מחזה: שלש נקודות

מה רוצה מחבר ארבע נקפות הארץ, אריה להולה, להוכיח במחזהו? שכוב"שים הם, בדרך כלל, מפלצות אכזריות ופרטיזנים לוחמים אימיצים? אבל כמעט כל איש יודע זאת. יתכן - ולהולה הוא חסיר הפציפיום? אך סניגורו של הפצי"פיום במחזה הוא שוטה זקן. נוסף לכך מביאה האישיות המרכזית במחזה נימור קים משכנעים לתורה הפוכה.

אכן: בעייה מסובכת. כנראה שמחשבותיו של להולה מבול"בלות עליו. אך כיצד ייתכן דבר זה? הרי הוא אדם רציני, אב לשני ילדים, במאי בתיאטרון הקאמרי.

אונס פומכי. לוחמי גרילה מגינים על עיירה אחת, מפני צבא הפולשים. יוריקא, הצייר, מכריז על "ניטרליות", מעמיד את כ"ה-הציון שלו במרכז החיות. מירור הפרטיזנים והלוחמת לנה מסיים, ארוכות ולחנם, לשכנעו כי הוא לא בהר בשעה ובמקום המתאימים.

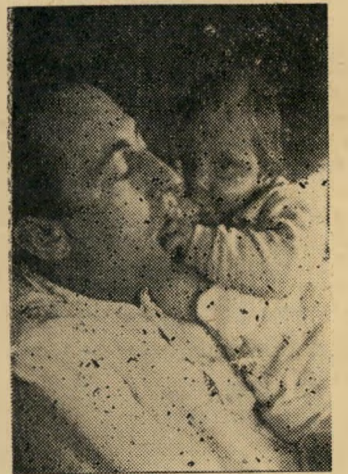
החיות נפרצת, העיירה נכבשת על-ידי האויב; לנה, המירור, וכמה טוראים נופלים בשבי. כקרוב של "אי הבנה" מצטרף אליהם הצייר, חולק עמהם את גורלם המר: עינויים והרג המבויצעים לבסוף, אחר הפתעות-ביניים. כי: כי ארבע נקפות הארץ מתארעות הפתעות. למשל: החדשה שוברת-הלב (לערה פטריזוטית) כי נתגלה קויזולינג במשפח"תה, והופעתו הפתאומית של אקדה, מע"שה אונס פומכי כמעט, בליווי הקולות המתאמים (נאטורליזם או, פשוט יותר: חוסר טעם).

אקדה מגוחך.

ביצוע המחזה (הה"צגה: אריה להולה הצייר: ביל גוד"הרט) חסר כל דבקות סגנונית. נאטור"ליום? סימבוליום? רוב הנפשות שב"רתיות (המירור, הכובש, אביה של לנה) או מיותרות (אמיל, אלברט). הגפש העיק"רית - המתוכננת להופעת אידיוש, הר"פכת, לפתע, עורה.

כל הנפשות פועלות במציאות נאיבית, בלתי ממשית. רעיון האיבוד לדעת אינו משכנע (דרושה דרך ארוכה וטיפול יעיל יותר בגורמים הפסיכולוגיים כדי שה צופים יאמינו בכך כי הפרטיזנים איבדו את תקוותם) ומה בנוגע לאקדה המג"ח? הם צריכים לו במידה כה רבה אך אינם מנסים כלל להסתייע בו.

לוא רצה המחבר לנצל את כשרונו ואומץ לבו לכתוב מחזה רציני, ממש,

אריה להולה ויצירתו. נאטורליזם? סימבוליום?

היה כוש ברשימה הארוכה של ההודמנר יות שהוחמצו: הפגישה הדרמטית בין פטריזטים בני-חורין לפולשים אסגנוריים (מתאחת הכיבוש), טרגיית התקופה: ההתנגשות בין המטרות לאמצעים. סבל ונצחון בני-אדם העוברים עינויים גופניים (גושא שנוצל בהצלחה יתירה עלידי ז'אן פול סרטן הצרפתי במתים ללא קבר", הידוע, כנראה, הישב, ללהולה).

יוריקא (זאב ברלינסקי) עשה את מיי טב יכולתו בתפקידו המבולבל. לנה (בת"יה לנצט) הציטינה ככמה נקודות, אך היתה חלשה ביותר ברנע החשוב. אביה (יוסף דיין) היה צריך לפעול ברעש וע"שה זאת. המירור (נתן כוגן) והכובש (שר"גא טל) היו במקומם (המטוקסק). החיי"לים: סרגינס קלן (בן-עמוס), חייל (אלי-מלך) הכיחתי עצמם כשחקנים צעירים ומבטיחים.

י.דני להולה, בן שנה

הכושים, הנשיא והמלך

כאשר הצליח לבסוף עיתונאי אמריקאי (כוש) למשוך את דולגלס מק-ארתר לראיון, גילה הלה אהדה רבה לגזעים הצבעוניים (ביניהם בילה את 25 שנות חייו האחרונות), הוסיף, כהעיר רכה לשיירות החיילים הכושיים בצבאו תיו, בקריאה: "יש לי ביקורת חריפה מאד בקשר לחיילים הכושיים ששירתו תחת: לא שלחו לי מספיק מהם".

אירון היר, בירת הקהל יכוד

נע את השלטונות כי הם חייבים לו 50 לירות, ששלמנו בטעות. כאשר קבוצת ארגוניונים, ממוצא יפני, נודדה והופיעה בבית הממשלה בבואנוס איירס כדי להמריץ את נשיא המדינה, הולאן פיריץ' להעמיד עצמו לנשיאות לשנה הבאה, קיבלה את פניהם רעייתה, ארויטה, שהכריזה: "חואן הוא אלף היום, שמשנו, אורנו, מימנו וחיינו". אותה שעה הסביר אורח ארגוניוני אחד, הרצ'יני גנקו, מדוע קפץ לנזב האריות בגן החיות בבירה. הסיבה: אחר שתמונת ארויטה פיריץ', שנשאנה בידו, נפלה, במקרה, לתוך הגוב, היה מוכרח להוציאה.

ברדתם מיספון אניית הטילים "פטר אלבהאריי (פאר היס), שלוחתה 2 אניית משחית, שגריר אחד, שלושה אנשי חצר וחמשים משרתים (כתוספת חמש מכונות גוסעים מורחבות) נהרו לרימון, מלכת מצרים, ובעלה, פאריץ, מלון "סאן דומניקו" שבאי סיציליה, לבלות בו את שארית ירח הדבש שלהם. מעון הזוג המלכותי, במנור שהפך מלון, כלל: אגף בניין בן 60 חדרים, הקרוי על שמו של נשיא ארה"ב, טרומן (שהיה צריך לבקר בו), המקיף, בין היתר, אולם קבלה, שני חדרי שינה, אולם המתנה. פחות נעים היה חלקו של פאולה, מלך יוון. כאשר ביקש לרכוש לעצמו אניית טילים (המחיר: 80 אלף לירות) כדי לחסוך בהוצאות טירויו בין מאות ימי ארצו (שביצעם עד כה באניית משחית) נתקל באזהרת משרד החוץ האמריקאי: כל עוד מקוימת כלכלת יוון על ידי כסי פים אמריקאיים (של תכנית מרשל) אין תקציב לאניות טילים מלכותיות.

הח"כים, הנשיא והגוי

כאשר ד"ר יוחנן באדר, איש חירות, דחה את הצעת חוק הערביות הממשלתיות למשכנתאות, הסתייע ב"וגי מה אישית. במה עלולה להסתים ערבות ממשלתית, אמר: "נניח שיש לי דירה של שמונה חדרים על הר הכרמל" הפסיק לרגע, העיר לעצמו (דרך הרמקול): "הלוואי והיתה לי".

כאשר דברי הלעג של באדר הלכו והתריפו תמהו שני תריסרים הח"כים הנוכחים ב"וגי (דאה נכנסת) על שתיקתם של ח"כי מפא"י. הסביר עקיבא גוב-ריץ': "אני לא אקרא אפילו קריאת ביניים אחת. הוא יפסיק את דבריו מרוב שעמום".

לאחר מכן התקף ישראל בר-יהו-דא, איש מפ"ם, את הליקויים שבהכנות לקראת בחירות הכנסת שנייה, הוסיף: "בשורה של משקים קיבלו הודעות (כרטיסי-בוחר) לכל המתים, שנרשמו כבעלי זכות בחירה לכנסת השנייה".

נדבן אמריקאי, שתרם ספריות תקליט טים לצה"ל, רגו, החודש, ביותר. הסיבה: "התעב התווה, שנחתם על ידי ראש ברץ, היה כתוב אנגלית. השבוע הושבתה שמחתם של חניכי בית הספר למלונאות בירושלים. כאשר נתברשו על ביקורם של שגריר ארצות

הברית, מונט. דייוויס, ושר החוץ, משה שרת, ביקשו להכין טעודה מיר, חרה, נסתייעו בצירות האמריקאית בבירה, שאנשיה הבטיחו לספק תרגולי הודו. ההפתעה: אנשי הצירות, שרצו להקל על אנשי בית הספר, הקדימו ושחסו את ששת תרגולי ההודו. אחר שהוטרופו בכך לא יכלו להיכנס למטבח בית הספר (הכשר).

גדולה יותר היתה אכזבתו של משה שפירא, שר הפנים, שמשדרו ממנה על ביצוע ההכנות לבחירות הכנסת השנייה. סיבת ההכזבה: שמו של מנהיג "הפועל המזרחי" אינו מופיע ברשימת הבוחרים.

אולם הפתעה ממשית ציפתה לאורח הראשון במדינה: נשיאה, הד"ר הייב וייצמן, לא זכה לכרטיס הודעה לבוחר, נאלץ לפנות למשרד הפנים, הקריה, לבקש כרטיס.

חוברת התעמולה האחרונה בהיצאת מרכז מפא"י, "המדינה והעם", הכילה חידוש: במאמרו של ראש הממשלה ומפא"י, דוד בן-גוריון, הופיעה מלת הקישור, "את" בכל אותם המקומות שבו גיי רגיל להשמיתה.

כאשר אברהם הרצפלד, אהוב ההתיישבות העובדת, חנך השבוע, בהנעת גלגל, את תחנה השאיבה המרכזית בנגב, ידע מה להחזיק בידו הימנית: עגבניה, ילדות הנגב.

ריטה הייוררת, הוליווד עליו לא רוצה

יו"ר הכנסת היוצאת, יוסף שפרינץ, צק נכה בפתיחת הכינוס הארצי של ויצ"ו, גילה (ופירט) את אהבתו המשולשת לקבוצות נשים: מועצת הפועלות, מפעלי "הדסה", הסתדרות ויצ"ו.

עיתון אמריקאי גילה, לאחרונה, סוד חשוב: מקורות האינפורמציה של סגן אלוף שאור רבתי, ראש משלחות

בישראל לוועידות שבתות הנשק. המקור: מרכז המודיעין הצבאי האמריקאי, ב"ווד שנגסטון, שהיה מוסר, בימי מלחמת העצמאות, את דו"חות נספחיו הצבאיים בבית רות ערב הישר לתלאביב, אך, בינתיים, נסתם, כמובן, אותו מקור.

ברטרי קראם, איש העסקים, המדיניות ועורך דינה של ריטה הייוררט, הושה בארץ, גילה, כי כמעט והתאקלם בישראל לחלוטין, ההוכחה: כאשר יש ראליים תאבי מקום לינה נודמנו למלון "עדן", ירושלים, בו הוא מתאכסן וביקשו מבעליו לפנות, "גוי" אחר או שנים, הצד היר בעל המלון: אצלי גר רק גוי אחד, קראם, ואותו אִי־אפשר לשלח, הוא כמעט והפך ישראלי.

הנערות, הנשיא והנהג

שעה שעלי האן הכריז לפני עיתון נאי אמריקאי, כי הקהל יכול לקשר את שמו לחמש מאות נשים שונות, אם רצונו בכך, אך הוא, בכל זאת, אוהב רק את אשתו, ריטה הייוררט, (המצפה לגישה ולשלוש מליון הדולר לבתה) הלכו וגברו השמועות על אהבתיו עם אחותה הקטנה מלין הדולר (יפה פיתת בירות ("בעלת הגוף היפה ביותר סביב חופי הים התיכון") אירון להיר. באיחור של 46 שנים הוגש ליוניספיט אורולוגי, נשיא צרפת, כרטיס חבר של אגודת המקצועות של מחברי הפזמונים במדינה. ההוזמנות: הוכרו זכויותיו של אורולוגי לתואר מחבר פזמונות ובתור כזה יוכל לגבות תתה את חלקו בהכנסות פזמון שחיבר ב-1905.

דיפלומט מקצועי אחר, שגריר ישראל ב"ושינגטון, אכא אבן, הוולך ומחלים ממחלתו, זכה בעידוד מוסרי מתאים: יעקב מאדיק, נציג בריט המועצות בא"ם, שלח לחברו הישראלי (המשמש מלבד תפקידו כשגריר גם ראש משלחת ישראל ליד או"ם) איחולי החלמה מלומים ארגו בקבוצת וודקה, קופסות קאוור.

משה אשר, חתן האמריקאי העומד לשחק דיג ישראל בסרט מקומי (העולם הזה 712) גילה השקעת הון בטוחה: הוא רכש אגרות חוב של המלוכה העממי. גדול ההשקעה: אלף לירות ישראליות.

אלוף ההתאגרות למשקל בינוני, שגור ריי רובינסון, הגשים השביעי את אחת משאיפותיו: כאשר התפנה, לערב אחד, מסויר ההתאגרות שלו, שהוא עורכו באירופה, זכה בתואר אלוף הרקדנים בהצגה פריסאית שהכנסותיה הוקדשו למטרות צדקה.

ליאו (לילה-לון) פולד, המופיע כיום ב"חביבי" הניוירוקי החליט לבקר שוב בארץ, הבטיח להביא עמו כמה מאות תקליטים, מחוזיקי שריו. המטרה: הגרלת תקליטיו בין מבקרי הופעותיו בארץ.

פרנסיסקו דאלגאדו הוא מראשי משרד החוץ הפיליפיני, ששהה השבוע שבעים שעות בארץ. התרשמותו החזקה: נהג המוניות, שהובילו משדה התעופה לוד לתלאביב. הסיבה: הנהג מהר בניסיעתו ביותר, כי לא רצה לאחר לקונצרט התזמורת הפילהרמונית.

תשבץ מס. 75

מאוזן: 1) בתולת ים אנדית; 2) אלומיניום; 3) צוק; 4) 10) ח"כ מאבות התנועה הקבוצית; 5) משפח; 6) יון העתיקה; 7) בעל האחות; 8) סלע בלב ים; 9) פקודה; 10) אונקל; 11) זכר שביוניים; 12) אות באלפאבית העברית; 13) מק; 14) עוף נדיר; 15) סלע לחמך בני ה...; 16) כבא אורנים; 17) אש; 18) יחידת זמן קטנה; 19) עוף טורף; 20) ירק מאכל; 21) מקום מים רבים; 22) שונכז בשעת מעשה; 23) ישוב כננכ הצפוני; 24) שאנו; 25) מראה טבעי; 26) מוכר כהנות; 27) כבא כלולות; 28) ללא משלום; 29) אידיאולוגיה מפלגתית בראשי-פרקים; 30) מלת נמום; 31) לוחם חופש נדול; 32) מאוזן; 33) 1) מלמר זכות; 2) חלק מעצם שבור; 3) תינוק; 4) זן; 5) "רוצח" חוקי; 6) שהנשמה באפה; 7) עשרה בניונים; 8) אדמיט אנגלי מפורסם; 9) בית; 10) דמות; 11) שיי; 12) בדה; 13) משמש להצלפה; 14) יושה; 15) מכנני יו"ר הכנסת; 16) בירת נרמניה המערבית; 17) מחוקק יוני נדול; 18) צורה עתיקה לספר; 19) לוח; 20) משכו לכהמה; 21) גרול המתקוקים בתקופה העתיקה; 22) שרמה; 23) תואר אצילות; 24) כפול; 25) מבשך; 26) בעל חי ערום; 27) יראה; 28) מעמד; 29) מכנני האל; 30) בסולם הקולות.

פתרון תשבץ מס. 74

מאוזן: 1) ערבה; 2) 4) חס; 5) מרשל; 6) 11) בלש; 12) 13) זרש; 14) ש; 15) אפיליה; 16) 17) 18) 19) 20) 21) 22) 23) 24) 25) 26) 27) 28) 29) 30) 31) 32) 33) 34) 35) 36) 37) 38) 39) 40) 41) 42) 43) 44) 45) 46) 47) 48) 49) 50) 51) 52) 53) 54) 55)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

פרסים לפותר תשבץ מס. 71

1. אהוד הוימינר, ארלוורוב 24, תל-אביב;
2. עזר ורנר, חסן שוקרי 3, חיפה; 3. יפה כהן, עמוס 3, חיפה.

פרסים לפותר תשבץ מס. 72

1. נעמי ירינין, ת. ד. 2233, חיפה;
2. יצחק כהן, הדפוס הממשלתי, הקריה;
3. נחמה וציונה זילברמן, המלך גיורג 18, תל-אביב.

הזוכים בפרסים מתבקשים לפנות להנהלת העולם הזה, רח' לילינבלום 12, תל-אביב, לקבל את פרסיהם.

הריון מתוך דמיון

איתנים. ירחון קופת חולים מקדיש את עמודיו המרכזיים לתופעה במדע הרפואה ששמו: הריון מדומה. לדעת בעלת המאמר, הד"ר מרים אהרן גבה, עלול אחד משלושה גורמים להביא לידי הטרעור: זה: השאיפה הטבעית להוליד ילד, הפחד מפני ההריון, הבושה שבקורות. אך יתר עידוד תמצא התופעה אצל נשים עצבניות, הנוטות לקבל השפעות נפשיות.

הפעמים תנועת עובר. התוצאה של אחד משלשת המצבים הנפשיים, היא: השפעה על הבלוטות ההורמונליות, הפ-

צרפת

אם זאת לא מלחמה

... התנדב עם מחלקתו להחזיק משלט כבוש. בהיותו מנותק לגמרי, התנדב בהצ' לחה במשך כל ליל 29 למאי לכל התי- קפות האויב המרוכזות... נפל כגיבור בסערת הקרב. ציון אחד מני אלפים, הרוג אחד מחוף שלוש רבבות הרוגי הצבא הצרפתי הנלחם בהודו-סין. לא היה בפקודת-היום שום דבר שיבידלו, מכל האלפים האחרות מלבד שם ההרוג: הלוטננט ברנרד דה-לאטר, בנו של הגנרל דה-לאטר דה-טאסיני, הנציב הצרפתי העליון בהודו-סין.

הגנרל דה-לאטר ואשתו ממתו נים לאירון הנושא גופת בנם ההבדל היחיד: שם ההרוג

בכנסיה הקטנה בכפר מוירון מונח ארגון הפתוח של ברנרד (בן 23). מסביב, מלאה הכנסיה תושבי הכפר ונכבדים שבאו מקצוות צרפת, כפי שבאו לאותה כנסיה לפני שש שנים, לקבל מני הגנרל דה-טאסיני, החוזר מנצחונו הגדול באל-אס. השורות הראשונות בכנסיה הופרשו, לפי בקשת משפחת ההרוג, להורי ההרוג גים הרבים של הודו-סין. נדמה היה כאילו, בפעם הראשונה, הרגישו הצרפתים כי הם מנהלים מלחמה קשה במושבתם האסיאתית לשעבר.

במשך זמן רב, הייחוס רוב תושבי צרפת למלחמה זו כאילו לא היה מעני- ינם. שם נלחם לגיון הזרים, חשבו, ולא איכפת להם אם נהרגים הרפתקנים גרמנים או סינגלים במדים צרפתיים. התקפות הקומוניסטים נגד החיילים המכאמים את בני הודו-סין האצילים אף לא נראו מכור- נות לחיילים צרפתיים.

רק לפני כמה חודשים החלה העתונות הצרפתית לתת מקום חשוב למלחמת הודו-סין. בעיקר הרבו להביא סיפורים ותמונות של מעשי גבורה וקשיי החיים של חיילים צרפתיים. בכל זאת, לא נמונה האדישות. עתה, הציבו כדוגמה את ברנרד דה-לאטר, סיפרו על גבורותיו, על רוחו האמיצה, המסמלת את המסורות הגבוהות ביותר של צרפת.

סופר כיצד, בהיותו עוד נער בן 15, עזר בהברחת אביו משבי הגרמנים בשנת 1943. כיצד הצליח לקבל רשות מיוחדת מהגנרל דה-גול להצטרף לחטיבה הלוחמת של אביו, בגיל 16. הוא השתתף בקרבות על שחרור צרפת וכיבוש גרמניה, נפצע בהיותו מפקד שריון בגיל 17. כעבור כמה חודשים קיבל את אות ההצטיינות הראשון. לפני שנתיים התנדב ללחום ב- הודו-סין.

הקהל הרחב השתכנע: אמנם נהרגים צרפתים בהודו-סין, וכך, כאשר שוב הושמעו באמריקה טענות נגד הצרפתים שאינם משתתפים די הצורך במלחמה נגד הקומוניסטים בקוריאה, לא הבליגו הצר- פתים, כפי שנהגו עד עתה. "מדוע רוט- גים האמריקאים", הם שאלו. "הרי הם נלחמים בקומוניסטים באסיה, ואם זאת לא מלחמה או איני יודע מלחמה מהי." הטרעם קצין העתונות של משרד החוץ הצרפתי.

המאבק על אסיה הכבש היה זאב

הריסר אנשים, רובם באים בימים, עמ' דו חזורים מול ההמון. אם לא כשלו בר- כיהם מפחה, הרי רק מפני שלמדו, משחר

ילדותם, לראות במחזה זה תופעה רגילה. הם חיכו למערכה הסופית. הסוף: מוות. על הבמה עמד ראש העיר פייפינג, בירת סין העממית. תריסר הנאשמים היו סוחרים, אחדים מהם נודעו לפני 20 שנה, כשזאבי קומוניסטים. האשמות: חבלה, רצח, ריגול.

"חברים, האם אתם חושבים שיש להרוג אותם?" צעק ראש העיר לתוך הרמקול, שהעביר את דבריו לא רק להמון הרב בנות, אלא גם לכל תחנות השידור של סין.

"הרגו אותם!" צעק ההמון. "האם לא צריכים לרחם עליהם?" "הרגו אותם!" ענה ההמון. "האם נהרגו אותם מיה?" "הרגו אותם!"

הנאשמים לא התעלפו. הם המתינו, כקהל מאמינים בפולחן דתי. הם הועברו דרך ההמון, שירק עליהם, הובלו לקצה העיר, כרעו על הארץ, נפלו קדימה כש- כדור הרובה פילח את גופם. אותו מחזה נערך, באותה שעה, בדיוק לפי אותה מחשבה, במאות ערים סגורות אחרות, שלא נפל בחלקן הכבוד להעביר את הטכס בדיו ללכל רחבי העולם. המס' פר המדויק של ההריגות לא נודע. אומ' רים ירדו המשטר: רבבות. אומרים אויבי המשטר: מליון וחצי. אולם עצם הטיהור לא הוכחש: השליטים הכריזו בגלוי שי- יצאו להשמיד ברובה ובחבל את כל אויבי המשטר שעודם מונים, לפי כל הדעות, כמה מליונים איש: בעלי האחר- זות ובני המעמד הבינוני, שרידי צבא של ציאנג שנשארו ביבשת כיחידות גריי לה, אנשים שלא נקלטו בנקל במשטר החדש.

סכינים מושחזות. אותה שעה יש' בו בבית הסינאט של ארצות-הברית בור- שינגטון כמה גברים בעלי קרחת מכו- בות, ועסקו במלאכה בלתי-שייחה: חקירת מקרה-מוות (בלתי-טבעי בעיניהם). המקרה: השואה הגדולה ביותר שירדה על אמריקה במאה הנוכחית - נפילתה של סין ורבע האנושות לידי הקומוניס- טים.

בזה אחר זה הופיעו הגנרלים המכוכ- בים, מסרו בגלוי-לב מליוני מלים של סודות צבאיים, שרק בחלקם נפסלו עיי- הצנוניה. מאק-ארטור, האליל שחזר כדי לנקום את נקמתו, שפך את רעמיו וברקיו על ראש אויבו הסבלני, טרומן. אחריו באו מפקדיו, ראשי המטות, בראדלי ראש הרמטכ"לים, קולנס של הצבא, ואנדברג של האויר, שרמן של הים, המטירו בזהירות אך בתוקף האשמות כבדות על ה"מיקאדו הלבן": מאק-ארטור הפר פקודות (בזאת ששלח חיילים אמרי- קאיים לגבול סין), גילה חוסר-כשרון צבאי (בהתקפתו על הנהר יאלו, שנסי- תיימה בשואת דצמבר).

כל אותו זמן ישבו הסנטורים, משועי- ממים במקצה. הם ידעו: כל זה אינו אלא הקדמה למחזה העיקרי, למעשה ה- שחיטה הגדול. אויבי הממשלה השחיתו את סכיניהם בגלוי, התכוננו להעלות על

גאה-קומה וקרמבס הפיע שרהחון ב- חליפתו האליגנטית, שזיכתה אותו בתואר "אנתוני אידן האמריקאי" (על שם שר החוץ הבריטי לשעבר, שמוסוליני קרא לו "אותו אידיוט הלבוש להפליא"). יה' עמו באה להקה של מוזיקרים, עמוסים תיקים סודיים וסודיים-ביותר.

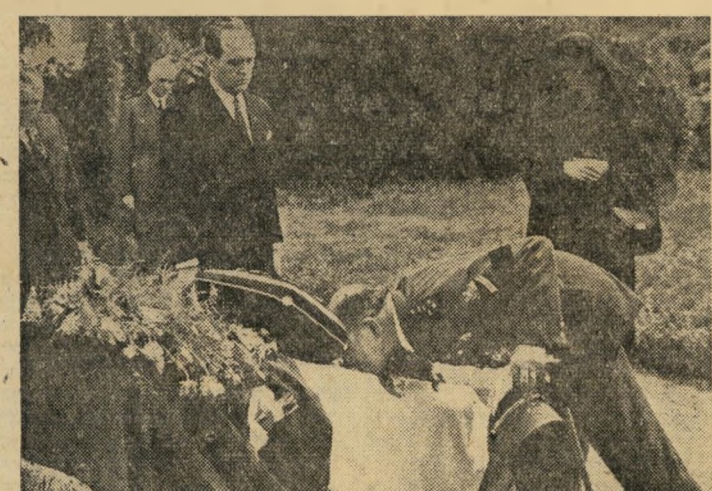
כבר כעבור דקות מעטות נוכח קהל הסקרנים לדעת כי טעה בתכנית המחזה. שרהחון לא התכוון כלל להיות כבש בפולחן של העלאת העולה. הוא נתגלה כזאב, מנומס אך חרישיניים, המוכן לט' רוף, תוך כדי חיוק ובקשת-סליחה, את אותם שבאו לשחטו. כשסיים את הפרק הראשון של עדותו ויצא מן האולם, היה ברור שיצא. האיש שקולל וגוף עיי בני עמו בשנה האחר- רונה יותר מכל אדם אחר, שנקרא עיי- אויביו בתוארי-החייבה של בוגד, טיפש, מטורף מסוכן, שהופיע בעיני הציבור כאדם שמכר את סין לסטאלין, בגד בציאנג קיי-צ'יק החביב והמסכן, פילס את הדרך לכיבוש העולם לפני שליטי הקרמלין, ריסק לחלוטין את חזית מק' טרגיו.

הבטחה והפקרה. מה היתה הגנ'

תו של אציטון? לפי טענות מתנגדיו, קרה, מה שקרה בסין, כך: ממשלה אמריקאית תמימה מסרה ביאלטה את עמדות-המפתח הסי- ניות לידי צבא הכיבוש הרוסי, תמורת הבטחתם (המיתות) של הרוסים להצטרף למלחמה ביאפאן (שנכזעה לבסוף בלי קרב). אחרי המלחמה, כשציאנג עמד על נפשו מול הקומוניסטים, ניסו אותם אמ' ריקאים תמימים לנחם את' עצמם שהקו- מוניסטים אינם קומוניסטים אמתיים, אלא רק מתקני חברה שבאו להבריא את סין. הם שלחו את ג'ורג' מרשל (שרהבטחון הנוכחי) כדי ליצור פשרה בין הצדדים, שעזרה למעשה לקומוניסטים. בקולו השקט השתלל אציטון לסתור בזה אחר זה את כל דברי מתנגדיו, צייר תמונה שונה לחלוטין של מה שקרה באמת בסין, באחת מהמפכות הגדולות והמסתוריות ביותר בתולדות האנושות. המאבק יתחדש. כשהתישבו אר-

בעת הגדולים (בהעדרו של ציאנג, אשר סטאלין לא רצה להיפגש עמו), לא היו כל אשליות ביחס לעתיד העולם. היה ברור שהמאבק בין אמריקה ורוסיה ית- חדש עם גמר המלחמה. בכל זאת הסכימו האמריקאים למסור לסובייטים מרצון את הרכבת המאנצורית החיונית, את נמל פורט-ארטור. נימור קיהם: הרוסים היו כובשים את השטחים האלה, החיוניים בעיניהם, ממילא. לולא נמסרו להם מרצון, היו כובשים שטחים גדולים עוד יותר.

למכירה. ציאנג לא נוצח במלחמה. הוא נפל קרבן לרקבון הנורא שהתפשט במדינתו, כשהשוחד ה- שחיתות שלטוני בכל. נסיונות לשכנעו להקים משטר חפשי וטהור יותר, נכשלו. דיכוינות שלמות עברו למחנה הקומיר ניסטי, אחרות מכרו את נשקן, חזרו

הגנרל דה-לאטר מנשק את בני נשיקה אחרונה בבית הקברות במדי הלגיון: גרמנים וסנגלים

מזבח עתים המפלגתי את כבש הקרבן: את אציטון, שרהחון. שחיטה תוך חייד. כשהגיע היום הגדול, הצטופפו העתונאים והצלמים ליד דלת הבנין, לחטוף מבט אחרון של הכבש ההולך לקראת השחיטה. חזרו במקצת אך

שתי מפגחות בחמסין

באשר הופיע הכנר סוסי ספיבוקסקי בתל-אביב, בקונצרט הבכורה שלו בארץ עם התזמורת הישראלית היה ערב חם. הכנר בא לאולם בפראק לבין מנוקה מ" בחודש יוני. לא רק גופו התמרדר נגד הנתאים אך גם הסטרדיביוריוס. רוחו של הכנר שפעה, היא הפך עצבני עוד בטרם החל לנגן את הקונצרטו הקשה לצדי קובסקי. הנגינה היתה מצויינת, אך חסרה בה השלמות, הקלות הוירטואונית. הכנר הפעיל במשך הקונצרט שתי מספחות כדי למחות את הויעה מהצואר ומהכי נזר. הדבר לא מצא חן בעיני הסוביס והידיבה נפוצה: "הוא איננו פהן, אראו השפיץ יותר". התוצאה: לא היה תיר ליד קופת התזמורת כאשר הוכרו על רסיטל של ספיבוקסקי. הכנר נחל מפ" ילה, לא עורר מסציה ותסיסה, הנשים בשכילות מה"סלונים" הנותנות בתל-אביב את "הטון", הקבועות גורל אננים וקופיות, פסקו: "כנר ככה".

השבוע הנחיל ספיבוקסקי את המכה הניצחת ל"מבינים" שלא הופיעו בקונצרט שלו משום שחשבותו ל"כנר ככה". בזאת איפשר לאוהדי מוסיקה, לרבות כל מי שמושך בקשת, להאזין לנגינתו היוצאת מהכלל של כנר זה. אחד הוירטואוזים המובקקים ביותר בכלי הכנור של היום. הכנרים שבאו לרסיטל ידעו את אשר באו לשמוע: את השקונה ל"באן. הכנרים ויודעי דבר קראו על כך בעתונים, אך ביקשו להוכח בעצמם אם זה נכון. הם נזכחו לדעת, כי "האגדה" על ספיבוקסקי אינה אגדה. בתום הקונצרט ערכו תשואות לכנר שלא ראו דוג מתן מצדם של מוסיקאים מקצועיים בעולם אביב. למחרת נפיץ הדבר במהירות, הי גברות המחבריה הגבוהה החלו לסלפן ל"קופת התזמורת, ביקשו לדעת מתי ייערך שוב קונצרט של הכנר.

באך כתב חצי תריסר יצירות לכנור סילו, אך הכנרים אינם מנגינים כיום את הכתוב בתוים, אלא בצורה מסוימת של "קשת בכורה", מאחר שאין לפי הטכניקה המקובלת אפשרות לנגן את היצירה הללו אחרת. לפני חמש עשרה שנים החל ספיבוקסקי להתעניין בשאלה. עלה במוחו, כי באך, שהיה ידען גדול של הכנור ודאי תיאר לעצמו אפשרות של נגינה כזאת, אחרת לא היה כותב את אשר כתב בתוים. השקונה היא אחת היצירות הללו.

"גינת" מכרזי חרם

השבוע נראה כשה ואלין, האימפרסרי, מתרוצץ בבורסת האמנים והמוסיקאים בקפה "גינת" בתל אביב, מדבר, זנחל משא ומתן, מתוכנן. אלמנ זהו ה"דורך הגורמלית של פעילותו היומיומית של משה ואלין, אך הפעם נראה בו כא" מץ ותסיסה מיוחדים.

הסיבה: ליאו פולד, שביקר כאן לפני שנה ונתחשב על "הקלה" (שהיה זול אך גרין "?") יבקר שוב בישראל השנה. לדבר ל" המוסיקאים עשה מעשה שלא יעשה כלפי מעמד מנגיני הגיז במדינה. בבואו ל" אמריקה שלח לאחד העתונים המקצועיים של ניו יורק כתבה על רשמיו מישראל, דיבר ציטונות, שיבא את הקלה ונתה תל אביב, הגרין את מוסיקאי הגיז כמציאים בשפל המדרגה. מלבד זאת הוסיף, כי כל מוסיקאי בעל רמה מאמריקה שיבוא לארץ — יחספוהו, בפרט אם הוא נוצרי.

המוסיקאים נעלבו באוד, הומיני העתק של העתון, קראו בו, החליטו שלא ל" הוריד את ערכו של ליאו פולד, לא יו" פיעו אתו על אותה כמה. הודרו גם מסך יאלין, כתב לפולד והומיני לעצמו אסתי מלר של אותו עתון, ואלין קרא את ה" כתוב והגיע למסקנה, כי לא דובים ולא יער, "פולד אמנם אפר שם משוה, אך צריך לדעת לקרוא, הם לא הבינו", קרא אותם לכזרות. בינתיים הגיע מכתב מ" פולד עצמו, המכחיש שאמר משהו לא יפה על מוסיקאי הארץ. להיפך, כותב פולד, ספרתי לכולם, כי מוסיקאים יש" ראלים שיבואו לניו יורק, יחספו אותם למודעו היללה, עוד בטרם ירדו מהא" יירון.

עכשו מתנהל משא ומתן בין המנגינים לבין משה ואלין, השאלה היא כפולה: מה כתב פולד באמת? האם היה לפולד תזמורת או הוא יצטרך לשיי' כאן סילו, ללא ליתו?

סרטים

"קלה לברכה"

כשתופיה הגדולים של הפרסומת מלו" יים אותו, הגיע סרטו של קרן היסוד, קלה לברכה. אל הציבור ששילם עבורו (כמה רבבות ל"י) עוד טרם קנה כרטיס כניסה לאולם הקולנועי. מה שאו" תו ציבור ראה היה כרוזה צעקנית, חסי" רה מעם ומבולבלת המכריזה על משהו זה ברור ביותר. המסקנה: קלה לברכה הוא ברכה לבטלה.

אילו היה הסרט הזה מובא לכאן מ" מדינה אחרת, אפשר היה לבטלו בשי"

"נהג בעל אמביציות"

רד בזרועות נזרורה

תיים שלוש שורות, בהערה עוקצנית, לעבור לנושא נעים יותר. אך הפעם מר" גש סרט שייצא את האמנות הישראלית בעולם, בפסטיבאל בחוניה, הופץ ברחבי תבל.

קלה לברכה אינו ישראלי יותר מחבר בדובר או מאושן ובהרכב פחות קול" נועד מהם: קלה לברכה הוא שמונים וחמשה רגע של שעמום, — אוסף תמונות-תעמולה מלות בפסקול השמשע כועדת קרן היסוד, מהול שטף בלתי פוסק של פראוות, שהמלה "דו" נאמ" נשנית בו בלי סוף.

נראה כאילו מגרעתו הראשית של ה" סרט היא בזה שמחברו — במאו יוסף קרומגולד רצה לתפוס את המרובה: תמונות מלחמת השחרור, מכיבושו ה" חקלאי, לא הצבאי של העמק, נוף הא" רץ, בעיות חברה, ונוסף לכל אלה: הצי" גת מיתאטרון בזכות.

ספור בתוך ספור. עלילת הסרט היא מסיבכת יותר. זהו סיפור בתוך סי" פור בתוך סיפור. בלעם, הבובה אשר בתיאטרון פותחה את סיפור המעשה, מכינה את הצופה לעלילה שתבוא. המ" ספר הבא הוא יוסף, צבר הגונן שהוריו עקרו אותו מקרקע גידוליה, הביאו אותו למינכן הטרום-היטלרית, בה הוצאו ל" הורג. יוסף נמלט בעור שניו, עלה אר" צה, נשלח על ידי קיבוץ הוריו למכללה בירושלים, עליה הוא מגן בעת מלחמת השחרור. חלק ניכר מן הסרט הוא ס" שפור של יוסף המתחיל כהיותו עדיין בן מינס שנים אחדות, נמשך כהיותו עובר. לידתו גורמת למשבר בקיבוץ, ל" יוכוח גדול. מה עדיף, הפרט או הכלל? את הפרט מייצגים הוריו של יוסף; את הכלל, כפי הנראה, הורה חיותה הנרק" דת בשדה. הוריו יוסף מהליטים לעובד את הקיבוץ. קללתו המקורית של בלעם נקטימה. אבל הקללה הופכת לברכה עם שובו של יוסף ארצה. "הוריי למדו לקח" הוא אומר כשתיווך על שפתיו. מכאן וא" לך רצוף הסרט תמונות המנסות להוכיח שעבודת בנין הארץ מתחלקה שחה ב" שחה בין שני סוגי אנשים: הסוג הרא" שון — בירוקראטים, פקודי קרן היסוד ברובם, כפי הנראה, המתחכמים ביניהם בחום; הסוג השני — אנשים בונים, עובדים ויוצרים.

"נהג בעל אמביציות"

איש לא יכחיש שרד סקלטון הוא שח" קן קומי מצויין. אבל אפילו צי'אפלין אי" נו יכול לברז אלא אם הוא עובד על יסוד מצק: תסריט משובת. זאת הסיבה ש" הוא טורח שלוש שנים על כתיבת סרט ורק חדשים ספורים על הסרטה. סקלטון הוא פחות בררן. הוא אמנם פחות כשרוני, אבל ראוי למשהו יותר טוב מן העלילות בהן משלבים אותו כת" בני הוליבוד. הפעם עשו אותו ממציא שהופך נהג טאקסי כדי שיוכל להוכיח ש" המצאתו (וזכוכית בלתי נשברת) היא טר" בה.

הוא מסהך ברצה שמעורבים בו פר" צופים חשודים. ניצל, נופל לזרועותיה של גלוריה דה הייבן. מספר קטן של בדיחות טובות עושה את הסרט פחות משעמם משהיה יכול להיות. אבל הרושם הכללי הוא עצוב ביותר: מצער לראות כיצד מבזבזים שח" קן טוב על תסריט שאינו ראוי כלל לה" יות מוטרט. אבל מה איכפת? העיקר ש" הקהל נוהר ומשלם. זה כל שמענין את "מטר".

"עוד לא יבשו הדמעות"

תחת שם דרמתי מפוצץ — פרי דמיו" נו של המתרגם לעברית — מוגשים על ידי חברת פוקס קטעי יומנים מן ה" שנים 1919—1945.

החומר העובדתי שצולם בשנים אלו הוא עצום ומגיע למיליונים רבים של מטרים (אורך סרט ממוצע: 2500 מטר) והקושי הגדול ביותר היה, כמובן, ב" ברייה.

סרטים מצוינים מסוג זה הוכנו בשנות המלחמה האחרונה בעיקר על ידי יחי" דות ההרטה של ברית המועצות, אנגי ליה ואמריקה. הרוסים פיתחו בעיקר את סרט ריפורטז'ה הקרבית: "יוס אחז של מלחמה, סטאלינגראד, בעוד שהא" מריקאים והאנגלים — היצטיינו ב" סרטי הסברה מדינית. סידרת הסרטים שהפיק פראנק קאפרה (באותם ימים סגן אלוף) בשם: מדוע אנו נלחמים? שימשה דוגמה לעוה. לא יבשו הדמעות. אולם בעוד שההסברה והתעמולה ב" סרטי של קאפרה היתה מעיקרה פאצי" פיסית, נסתה להוכיח שיש לבער מן העולם את זרועות המלחמה על ידי מניעת ההזדיונותם של כוחות תוקפניים, הרי תפקידם של מפקי עוד לא יבשו ה" דמעות, הוא מיוחד, דו פרצופי וחדור צביעות: הם מראים את הזוועות ומנסים לפעון שהדרך האחת למניעתם היא הז" דיונות מונברת. יתכן שהצדק אתם, אבל על ידי שפיכת דמעות תנין על קרבנות האתמול במטרה לעודד את קרבנות ה" מחר — עושים את הסרט ריק מכל רע" יון.

ובכל זאת הריהו סרט מענין: הוא מעלה נשכחות ועובר, אם כי יותר מדי ברפרוף, על שלושים וחמש השנים הסו" ערות ביותר בתולדות העולם, שנים ש" משמעותן המלאה עוד קשה לדור הזה להבינה. במקומות אחדים פונה הסרט עורך אל ההיסטוריה המדינית והצבאית, מציץ אל החיים היומיומיים של אזרחים שלויים, סואנים ופליליים. קטעים אלה מעוררים רצון לראות סרט אחר, באר" תה מתכונת של עוד לא יבשו הד" מעות, על הרקע החברתי, על חייו של האיש הפשוט כמשך שלושים השנים ה" שחורות — על אורח העולם שהניה ל" מנהיגים חסרי מצפון להוביל אותו אל מרחץ הדמים הגדול ביותר בהיסטוריה.

טלביזיה

הקרב נמשך

הקרב הגדול עודנו נטוש בין הסרט ואויבו הנורא הטלביזיה, הכובשת לה יום יום אזהדים חדשים, שטחים חדשים, שכוללים חדשים. אנשי הסרטים מוגיעים את מוחותיהם כיצד למשוך שוב המונים אל בתי הקולנוע, הולכים ומתרוקנים (לפחות ב" אמריקה) ככל שמקלטי טלביזיה רבים יותר נמכרים בשוק. סרטים בצבעים? הטלביזיה החלה ב" שידורי צבעים מניו יורק, לעת עתה ל" מספר קטן של בעלי מקלטים מיוחדים. אבל איכות הצבע עולה על שיטת סכני" קולור ומספר בעלי המקלטים יגדל. תוך זמן קצר.

התשובה עלולה להיות, סבורים בהר" ליכוד בסרט הטלביז, הטלביזיה:תבליט עדיין איננה בנמצא וסרט מעין זה עלול, כך חושבים בהוליווד, לגרות את הסקר" נות, למלא את הקופות היחיקות.

סרט תבליט אינו חדש בקולנוע. עוד ב"1936 הפיקה חברת "מטר" שני סר" טים קצרים כאלה. על הבד הוקרנו שתי תמונות, זו על זו, בצבעים מוגזמים. ב" עין רק תמונה אחת, ושתי התמונות יחד יצרו את האשליה של הממד השלישי. ה" שיון הצלחה למדי, אבל "מטר" זנחה את הטיטה מאחר שמחירי המשקפים היה גבוה מדי.

בינתיים עשו בעלי האולמות יד אחת עם מארגני תחרויות הספורט בצייקאגו, שגם אולמותיהם התרוקנו פלאים מאז החלו לשרד את התחרויות בטלביזיה. ה" טלביזיה מכניסה, אמנם, אבל לא סכ" מים כה גדולים שיצידיקו אבדן קהל כה רב. הוסכם, על כן, להעביר תחרויות אגרוף בטלביזיה אבל באמצעות כבל ישר אל בתי הקולנוע לא לבתים פרטים. בתי הקולנוע שיומינו את השידור יוכלו להקרינו על המסך להראות לקהל כחלק מן התכנית ולאץ את המעונינים לקני" כרטיס לאולם ההתחרוה או הקולנוע ה" קרוב.

בקצרה

"שדרת השישועים" — בטי גרייבל במלבושים מינימאליים, רוקדת, שרה ובהססת בין בחירת ויקטור מיציה, ופיל האריס. סרט טוב רק לאלה המקב" לים את גרייבל ללא סייגים.
"48 שעות אחרונות" — על אר" דות אדם שהורעל ועומד למות תוך אר" בעים ושמונה שעות, ועל מאמציו להדי" ביק את רוצחיו.
"קרובן אב" — מלודרמה ארגנטי" גית, על זמרת קברס המקריטה את אמ" נותה למען נשואים עם צייר עני ואח"כ רוצחת אותו, שלא בכוחה, ומרצה את עוונה בבית הכלא. ערובו של קטעים מר" סיקליים, קרימינליים ורומנטים, והכל במתכונת פסבדו-קולנועית, המזכירה את הסרט האלם אך אינה מגיעה לדרגתו. "ללא רחמים" — עוד סרט בסיד" רה המצינות של הקולנוע האיטלקי ה" חדש, על אודות אהבתם האומללה של חייל כושי אמריקאי ונערה איטלקית.

"קלה לברכה" הורה הנרקדת בשדה

"העיר הדרומה" — מי רצה את הרופא הצעיר בבית החולים העירוני? זאת הבעיה העולמת בפני בלש ריצ'ארד קונט בסרט שצולם במקום העלילה יה" מכיל תמונות אמיתיות רבות. עלילה בל" שית המקיפה גם את המסחר בסמים מ" שכרים, מענין.
"בית האמיצים" — מחזה שנכתב על אודות צעיר יהודי, ביחידה אמריקאית קרבית בעת המלחמה באוקינוס השקט, על שגאה גועיז, על גבורה ומגות, מר" ממלא כושי. תוספת מענינת לסיורה על אודות בעיית הגזע באמריקה.

מלחמה ושלוש
אדומי הכוזבות באים

שעה שבטהראן מפגינים ברחובות, מתפרצים למשרדי חברת הנפט, מחבליט ברכושה, שעה שבשדות הנפט בדרום כוזיסטאן ובעיר עבדאן מתכוננים אנשי חברת הנפט האיראנית הלאומית לתפוס את המיתקנים, מגישה אנגליה קובלנות למסודות הבינלאומיים ולבית הדין בהאג. אולם פעולותיה של אנגליה אינן מצטמצמות רק בשטח התלונות וההסתייגות הדיפלומטיות. סופר העולם הזה, רוני בר, שסייר בקפריסין לפני ימים אחדים, מתאר צעד אחר שנקט עלידי האנגלים, כאמצעי האחרון לפתרון בעיית הנפט האיראני:

בשלוש לפנות בוקר צלצל אלי קצין הקישור (מטעם הצבא), הודיע לי על נחיתתם הקרובה של הצנחנים הבריטיים. הקדמתי בחצי שעה לפמגוסטה, נמל הגי חיתה. מלבד שתי נוסאות מטוסים שצלי ליוותיהן בלטו מבעד לערפל האפרפר נתי בלט ספטון דלמר, כתב החוץ בעל שם העולם של "דיילי אקספרס" הלונדוני, בנמל.

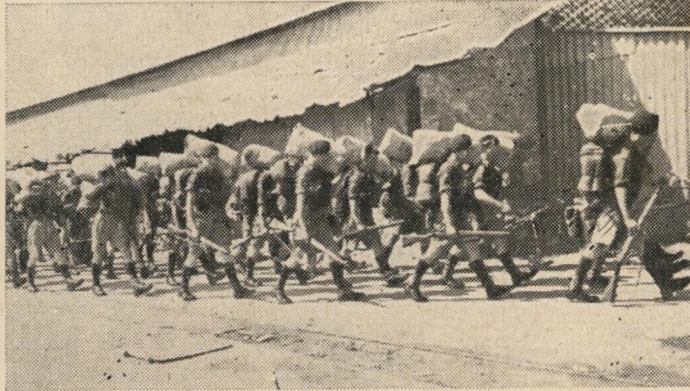
יחד עמו השתעמנו שעתים עד ירידת יחידת הצנחנים הראשונה מאנייתה.

היחסים נימה של התחרות ויריבות פז ליטית נכנסה. **על הטאים.** בעיני הערבים, היה זה משגה מצד התורכים לרצות בכסא במזרעצת הבטחון במקום לוותר עליו לטובת הלבנון. אולם אין זה אלא משגה אחר, מתוך רשימה ארוכה הנוקפת לחובת תורכי כיה ע"י הערבים.

בראש הרשימה עומד החטא הגדול, שאין לכפר עליו: הכרה דיפלומטית במדינת ישראל. אחריו באות חתימת הכסם מסחרי ומכירת נשק ליהודים. אלה הן טענות חדשות, שהופיעו רק לפני זמן קצר, מאז הקמת מדינת ישראל. מלבדן, קיימת גם רשימה ארוכה של טענות ישנות יותר: העמדת הענינים הבינלאומיים והדיפלומטיים מעל לענינים הדתיים; הסתייגות מדרישת מצרים לפי נוי הצבא הבריטי מאוור תעלת סואץ; סיפוח אזור ונמל אלכסנדריה השייכים, לפי הצדק ההיסטורי, לסוריה; איסור על השימוש בשפה הערבית, שפת הקוראן הקדוש; הסתגרות נפשית ואחריות התכחשות לעובדה שתורכיה חלק בלתי נפרד של המרחב.

ועתה, מתלוננים ערבים רבים, ביקר עזאם באשא את תורכיה, ולפניו ביקר עבדאללה, מלך הירדן. "אמנם נשמח מאד אם ישופרו היחסים

הסוהר לדרגת פלד-מרשל, מפקד הכור חות המזוינים של מצרים בחדו אללה והמלך פארוק. הרוצים בחיידר באשא אינם תומכים בו מפני גאונותו בכל שטח שהוא, כי אם בגלל היותו איש המלך, שקרנו עלתה מאד מאז כשלוך אליו. המלך פארוק רוחש שנאה עמוקה לאנשי לים, אשר אינם יודעים, לדעתו, להעריך נכונה את חשיבותו. הוא רואה בסילוק הצבא הבריטי מאזור הסואץ נקמה אישית. ואם זה גם הישג לאומי גדול, שרוב

יחידת הצנחנים הבריטית נוחתת בקפריסין
במרחק 1500 ק"מ: הנפט

התושבים רוצים בו, אין זה מפריע לפארוק.

תורכיה
זה הכל ענין של יחס

"איני רואה כל אפשרות של שיפור היחסים בין תורכיה ומדינות ערב, כל עוד לא תשנה תורכיה את יחסה ליש" ראלי". דעה זו הביע מוחמד סדיק שנשל, מזכיר מפלגת אל-אסתיקלאל (של נורי אל-סעיד באשא) העיראקית. "ובידענו דבר זה אסור לנו לעשות כל צעד להתקרבות תורכיה".

הדבר שהניע את שנשל להכרזה זו היה ביקורו של עבד אל-רחמן עזאם באשא, מזכיר הליגה הערבית, בתורכיה "בשדוליו להגיע להסכם עם תורכיה בתנאים הקיימים (אישיוני יחסי תורכיה-ישראל) הכיר מזכיר הליגה בקיומה של מדינת ישראל". אולם שנשל לא היה המדינאי היחיד שביקרו זה עורר את חמתו. גם במצרים ובסוריה נמצאו מת ריעים נגד הביקור.

"אין כל ספק שהיחסים בינינו לבין תורכיה אינם כפי שהיו צריכים להיות", נכתב במאמר ראשי שבועון אכבר אל יום המופיע בקהיר. "במשך עשרים השנים האחרונות התרחקה תורכיה במידה רבה מאד מהערבים, התקשרה עם המערב, המאמר ממשיך ומנתח את סיבות ההתרחקות: המניע הראשון בחיי תורכיה כיה היום הוא הפחד מפני רוסיה השוכנת על הגבול הצפוני. היתה זו טעות גדולה מצד תורכיה להחליט כפי שהחליטה; במקום להצטרף למחנה הערבי, להקים סביבה גוש שלישי חזק, שלא יהיה מעורב בסכסוכי שני הגושים היריבים העדיפה תורכיה להפוך חוליה בתוך שרשרת המערכת הצבאית של המערב. כאשר, בבחירות האחרונות למועצת הבטחון של א"י, הועמדו שני מועמדים לייצוג המרחב, תורכיה והלבנון, החריפו

היו וחתיקים ששרתו בפלשתינה ("איך המצב שם?") אחרים היו ירוקים, חייבי גיוס שהוילו לפני כמה חודשים בלבד. לבסוף נדחקו לקרונות הרכבת (תור) מה יותר לרכבת צעצועים מאשר לרכבת קפריסאית ממשלתית) מילאו את קרונות הנוסעים ואת קרונות המשא, המיועדים להובלת בהמות. הרכבת שהדהדה מצחוק הצנחנים, שהיו קו געיות בקר (בזכות קרונות המשא), הפליגה לעבר בסיסם, ממנו עלולים הם להיות מוטסים (תוך שלוש שעות) לעבדאן, מרכז הנפט, הרחוק 1500 ק"מ לומטר בלבד.

מצרים
אין זה מפריע לפארוק

שוב החלו נשמעות במצרים המלים "ממשלת איחוד לאומי", שבה תיוגנה כל המפלגות. הצריכה לנהל את המשא ומתן עם אנגליה על פיניו תעלת סואץ ואיחוד סודאן עם הכתר המצרי. ממשלת אל-יופד, שנוסדה על ידי סעד וגלול באשא, אבי העצמאות המצרית, לא מצאה את העזו לעמוד על תביעות המצרים. למעשה, לא נמצאה אף פעם מפלגה מצרית שתעמוד על דרישותיה מהאנגלים בזמן שהשלטון בידה. רק באופוזיציה מוצאים הפוליטיקאים עוז לתבוע צעדים דרסטיים לשחרור המולדת היקרה מעול הכיבוש הטמא.

כלפי חוץ, תורכיה ממשלת איחוד מפני שבשיחות גורליות זכאים להשתתף כל זרמי הפוליטיקה. אולם למעשה, הקמת ממשלה זו לא תהיה אלא צעד לחיסול האופוזיציה, להעמדת כל המפלגות בפני מצב שלא יוכלו לסגת ממנו. ההשבין הפשוט, לפי חישובי הפוליטיקאים, הוא שהמפלגות תתביישנה לסגת. "וכן, סוף סוף, תשיג מצרים את עצמאותה המלאה". בראש ממשלת האיחוד יעמוד מוחמד חיידר באשא שעלה מדרגת מפקח בתי

קציני המטה, פמגוסטה
בשלוש בבוקר: צלצול

ספטון דלמר, עיתונאי
לפני שבוע: גירוש

בינינו ובין תורכיה", הכריזו לא מזמן ראש ממשלת סוריה, "אך עליה להבין שאין זה ענין של הכרזות בלבד; עליה לפעול ולהראות רצון כנה כדי ששיפור זה יושג". וכנימוק סופי, משכנע, מסיים ראש הממשלה באוהרה: "מוטב לתורכיה להתקשר עם המדינות הקטנות בעורפה, להבטיח לעצמה גב חזק, מאשר לעמוד מול הסערה האדומה מבלי שתוכל לסמוך על איש שיגן על עורפה.

אינה זקוקה לעזרה * רומנים *

קוסם בני סודות

**הנה
המטפחת**

נעלמה ...

**... במקומה
ביצה!**

**... וזה
הסוד**

יש רק המטפחת

טיהאני (המשך)
תמש, ככל קוסם,
בשם אחד בלבד)
הוא אומן מוכי
שה באומנות
עתיקה מאד. בדי
מנים טובים יר
תה היה נערץ
כאלוהים או נצי
לה על שיפוד
עבור מעשיו.
אך בימינו האר
פורים כל זה
הרבה פחות מועז
זע

משך שעותיים,
כל ערב, מבטל
טיהאני את חוקי
הסוד של הפיר
סיקה, חותך געי
רה צעירה ומק
סימה לשתיים,
ושב, לאחר מכן,
לביתו, ללא הפי
רעה, להמשיך
בקיומו כעולה
לישראל של
1951.

מה הם סודו
תיו? כמובן אינו
מוכן לגלות את
הגדולים. אך ציל
מו של "העולם
הזה" הצליח,
לפחות, לחטוף
את צילומי הסר
דור הקטנים.

למרות שאלה
הם מיסודות
האומנות, הם
קלים למדי. כל
מה שצריך: יד
וריוה ומטה קסם.
אבל: הסודות
הגדולים הם קצת
יותר מסובכים,
ביחוד זה עם
הנערה החתוכה.
ולמרות זה.
טיהאני מקבל,
מדי ערב, עשר
רוח בקשות
להסבר מפורט
מבעלים מלאי
תקווה.

פתאום יש היונה

והנה הפתרון

**לאן נעלם
לב - 8 ?**

הנה!

